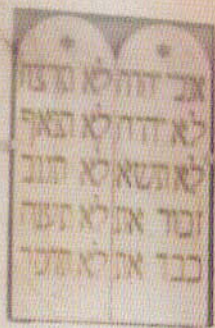

*CE AM SCRIS,
AM SCRIS!*

ION CRISTEA

Ion Cristea

CE AM SCRIS, AM SCRIS!

ARAD 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRISTEA, ION

Ce am scris, am scris! / Ion Cristea. - Arad : Carmel Print, 2015

ISBN: 978-973-7738-78-3

821.135.1-32

94(569.4)(0:82-32)

2

© Ion Cristea, 2015. Toate drepturile rezervate.

Coperta: Emanuel Istvan

Tehnoredactarea: Emanuel și Liliana Cristea

*Cu excepția cazurilor specificate, toate versetele sunt preluate
din traducerea Cornilescu a Bibliei.*

TIPĂRIT LA:

Telefon: 0724 567 913 | 0257 250 670

carmelprint@gmail.com

Arad, str. Weitzer, nr. 12.

În memoria ...

- părinților mei dragi care, cât au trăit, m-au purtat în rugăciunile lor, iar după ce au plecat în veșnicie m-au lăsat în cele mai sigure mâini din Univers.
- unchiului Sandu Varvara, un devotat îndrumător,
- bunicii mele Zamfira, care mi-a fermecat copilăria cu hărnicia și bunătatea ei,
- bunicii soției mele, Irina Lazăr care m-a primit în casa ei ca pe un fiu,
- tuturor înaintașilor în credință, care în vremuri foarte grele au ținut sus steagul adevărului.

PREFAȚĂ

Prea alesule cititor,

Această carte își dorește să prezinte o parte din frământările mele sufletești dar poate și ale altora, cărora Dumnezeu, lăudat fie Numele Său, le-a răspuns în feluri sau pe căi diferite. Toate acestea, cu dorința Sa de a vedea cât mai mulți oameni salvați prin Domnul Isus Hristos.

În prezentarea acestui material am folosit un limbaj simplu, pentru că simplitatea exprimă întotdeauna cel mai curat adevărul.

Mi-am propus să realizez un mic ghid pentru cei ce au nevoie de ajutor în a înțelege mai adânc anumite aspecte din Biblie, care sunt mai puțin știute sau dezbătute. Mulțumesc Domnului pentru că la scrierea acestei cărți am avut oportunitatea de a mă consulta cu persoane responsabile, care au un simț critic sănătos și sfaturile lor mi-au fost de mare folos.

Pe lângă subiectele biblice legate de Sărbătorile Domnului, la care voi face referire și asupra cărora aș vrea să aduc cu ajutorul și prin înțelepciunea lui Dumnezeu un strop binecuvântat de lumină, în această carte vei avea ocazia să descoperi și anumite experiențe semnificative din viața mea, care nu au fost deloc întâmplătoare și din care am văzut abia mai târziu cum mâna bună a Mântuitorului a fost mereu cu mine.

Sărbătorile Domnului au fost numite așa de Însuși Dumnezeu: **„Iată sărbătorile Domnului, pe care le veți vesti ca adunări sfinte, iată sărbătorile Mele...”** (Levitic 23:2)

În această carte, o vom analiza mai atent pe prima dintre ele.

Există astăzi o confuzie generală legată de sărbători, și anume: care sunt sărbătorile biblice și care sunt sărbătorile împrumutate de la păgâni. Ce sărbători sunt menționate în Biblie și de ce sunt acestea neglijate sau considerate neimportante și care sunt sărbătorile ce nu au nici o justificare biblică? Unele pun în umbră adevăratele sărbători pe care le-a dat Dumnezeu pentru om. De multe ori, sărbătorile biblice au ajuns să fie disprețuite, pe când alte sărbători „importate” de pe toate meleagurile lumii, se înghesuie tot mai des în filele calendarului nostru.

Tăvălugul nepăsării și nevegherii față de Cuvântul autentic se desfășoară sub ochii noștri și prea puțini păstori, sufletești spun: „oprește!” Spre exemplu, când Dumnezeu a spus să ne odihnim și să îi aducem laudele noastre în ziua sfințită și binecuvântată de El încă de la Creațiune (Genesa 2:3), acest lucru este privit uneori ca și o rătăcire.

Predispoziția pentru adoptarea lucrurilor „noi”, dar nu neapărat sănătoase din punct de vedere biblic este, din păcate, o trăsătură pe care o moștenim din trecut și care poate avea consecințe grave.

Referindu-ne la exemplele biblice, o parte dintre israeliții de odinioară au uitat de unde au plecat și cu ușurință au acceptat obiceiuri ale popoarelor păgâne și astfel au ajuns să slujească unor dumnezei falși (Numeri 25:2,3). Cunoscându-le experiența și dezastrul ce a urmat, să nu repetăm greșeala lor! La venirea Domnului să ne aflăm printre aceia care: „...*păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.*” (Apocalipsa 14:12)

Creștinismul a fost afectat de invazia obiceiurilor și tradițiilor străine, iar astăzi există un conglomerat de „credințe” antagonice, cu milioane de adepți, care sunt gata să-și apere „moștenirea spirituală” chiar și cu sabia. Întrebarea Domnului este foarte serioasă și la fel de actuală astăzi, ca odinioară:

„... când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ? (Luca 18:8). Mântuitorul și-a început lucrarea misionară cu **„ESTE SCRIS...!”** (Luca 4:4), continuând tot așa!

Pentru că și eu am avut o perioadă întunecată în viața mea, când m-am îndepărtat de părinții mei credincioși și de părtășia sfântă cu Domnul Isus în sărbătorile biblice, regret timpul pierdut și-I mulțumesc Salvatorului că mi-a dat harul să mă întorc la El. De aceea, doresc să împărtășesc și altora din Cuvântul Său minunat. Mă rog ca Acel ce dă ploaie și face să încolțească sămânța și apoi să crească planta sănătoasă, să-Și desăvârșească lucrarea în viața fiecărui ucenic ce are fața îndreptată spre lumină.

„Calea dreptului este neprihănirea; Tu care ești fără prihană, netezești cărarea dreptului.” (Isaia 26:7)

Pentru a urca încă o treaptă pe scara cunoștinței Cuvântului, trebuie mai întâi să ne fi făcut datoria în lucrurile bune pe care deja Tatăl ni le-a descoperit. Domnul Isus ne spune să nu dăm lucrurile sfinte altora cu nebagare de seamă (Matei 7:6). Cu atât mai mult El nu va face așa ceva!

Nu vreau să încurajez pe cineva la rebeliune, nici la „pelerinaje” dintr-o adunare în alta, în căutare de teorii nefolositoare care doar „gâdilă firea”. Orice sărbătoare, oricât de biblică ni s-ar părea, nu are nici o valoare fără prezența permanentă a Duhului Sfânt în viața noastră! (Isaia 1:13)

Sunt foarte multe cuvinte sau expresii în Sfânta Scriptură, peste care se trece uneori cu ușurință, de aceea veți găsi în paginile următoare, unele sublinieri care îmi aparțin.

Dragi cititori, îmi doresc să mă contactați pentru a discuta despre temele abordate. Sunt convins că mai am și eu multe lucruri de învățat de la persoane echilibrate și înțelepte.

Autorul

1. Făgăduințe așteptate

„Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta...” (Exod 14:13)

În vremea Imperiului Roman de odinioară, era o țară mică, pe care, dacă te străduiai să o cauți pe harta lumii, abia o zăreai; țărișoară aridă, cu râuri firave și puține, dintre care mai bine de jumătate seacău pe timpul verii. Ținutul acesta adăpostea un popor aparte, ales de Dumnezeu, deosebit prin mentalitate, obiceiuri, etică, educație, dar mai ales printr-o istorie unică, transmisă din generație în generație.

Bătrânii acestei națiuni, povesteau adesea copiilor și nepoților despre faptele înaintașilor lor, unii dintre aceștia, bravi eroi ce au trăit în ascultare de Dumnezeu, iar alții, mai îndărătnici, care din cauza neascultării lor față de Domnul, au condus poporul într-o direcție greșită, supărându-l pe Cel ce-i ocrotea. Câteodată, bătrânii erau asaltați cu întrebări din partea copiilor curioși: „Cum de s-a ajuns în situația aceasta? Nu se mai putea repara nimic?”

Condițiile economice, sociale, politice în care trăia acest popor la acea vreme, sunt greu de descris. Asuprirea era atât de intensă încât până și speranța apunea încet peste visele lor. Între atâtea realități sumbre, era greu să găsești un răspuns mulțumitor.

Depăneau povestioare din istoria lor zbuciumată, încurajându-se să privească înainte spre o zi a eliberării, așteptând un moment divin al salvării, dar inima lor era frântă, mulți se simțeau uitați și abandonați.

Când bătrânii vorbeau despre un Dumnezeu bun, care a creat cerurile și marea, copiilor le era greu să înțeleagă această bunătate. Cerul de deasupra lor adăpostea un soare dogoritor, ce pârjolea fără milă totul, o mare parte din an, iar marea cea mai apropiată nu aducea răcoare și prosperitate, ci doar valuri mari, ce se spărgeau de un mal la fel de sărat, precum marea în care nici o viețuitoare nu putea trăi. Când li se istoriseau relatări despre oameni care au trăit o viață lungă, de peste nouă sute de ani, lucrul acesta era și mai greu de crezut, văzând pe mulți semeni cum sfârșesc atât de timpuriu, răpuși de boli cumplite și sărăcie.

... A fost odată un om credincios pe nume Noe, care a construit la porunca lui Dumnezeu o corabie pe uscat, pregătindu-se mai mult de o sută de ani pentru... potop. Acesta avea să fie trimis ca pedeapsă, pentru că oamenii acelor vremuri au devenit așa de stricați încât până și lui Dumnezeu i-a părut rău că l-a creat pe om. Când a venit potopul, toți oamenii au pierit, în afară de Noe și familia lui, împreună cu multele animale pe care Noe le-a așezat în compartimentele speciale ale acelei corăbii.

Apoi, povestioarele continuau: ... Trăia cândva un om înstărit pe nume Avraam, care avea o experiență de viață deosebită. Era numit „prietenul lui Dumnezeu”. Avraam și Sara, soția lui, își doreau foarte mult să aibă un moștenitor, dar speranța lor curată se stinse cu timpul, fiindcă au îmbătrânit și acum erau mult trecuți de vremea când ar fi putut să aibă copii. Dumnezeu cunoștea inima lui Avraam atât de bine și chiar S-a lăudat în fața îngerilor cu el că *„...are să poruncească fiilor lui și casei lui după el, să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine...”* (Genesa 18:19).

Dumnezeul Cel Atotputernic a răspuns dorinței lor imposibile când nici nu se mai așteptau, dăruindu-le moștenitorul promis (Isaac). Pe acest Avraam, Creatorul Universului l-a „întinerit”, el mai având alți șase copii după mult timp! (Genesa 25:2)

Povestea lui Moise era povestea lor preferată, a eroului lor salvator. Erau fascinați, aflând că un copilăș evreu, de trei luni, ce plutea într-un coșuleț pe apa Nilului, a ajuns să trăiască printr-o minune dumnezeiască, chiar la palatul lui Faraon, unde a fost îngrijit și crescut într-un mod miraculos de însăși mama lui naturală! Eroul Moise, ajuns la maturitate „...*a vrut mai mult să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului!*” (Evrei 11:25)

Înțelepții bătrâni îi îndemneau pe tineri să învețe să citească mai devreme, pentru a afla despre multe alte povestiri interesante dintr-o carte numită Tora. Pe la treisprezece ani se descurcau, citind din Sulurile Sfinte. Iosua, Samuel, Isaia, Daniel erau nume foarte cunoscute de ei. Știau multe chiar și despre Bețaleel, omul despre care Dumnezeu a spus că L-a umplut cu Duhul Său. (Exod 31:2,3). Când citeau istoria lui David și Goliat, își ziceau în gând: „O, de-ar mai fi unul ca David, ne-ar scăpa de asupritori!”

Era vremea Ierusalimului de acum două mii de ani și se răspândea zvonul că un anume Isus (Yeshua, în ebraică), om blând și cu vorbă dulce, peste care era Duhul Domnului, aducând vești bune celor nenorociți sau vindecând pe cei cu inima zdrobită, care promitea robilor eliberarea și prinșilor de război izbăvirea (Isaia.61:1), Acesta ar fi Salvatorul lor așteptat. El îi va alunga pe romani iar apoi va fi proclamat regele lor!

Acest „Mare Profet” avea să fie cunoscut în scurt timp în toată țara. Umbla din cetate în cetate făcând bine tuturor, învățând norodul despre un alt fel de Împărăție. El porunca cu putere duhurilor necurate și acestea cădeau în leșin în fața Lui! (Isaia 57:16). Chiar și marea cu valurile ei amenințătoare, devenea tăcută la porunca Sa. Stătea de vorbă cu oameni din toate categoriile sociale, ajutând pe cerșetorii uitați ai străzilor prăfuite, dar intra și în casele vameșilor sau ale oamenilor cu vază. Până și conducătorii religioși ai țării erau interesați să-L cunoască mai bine. Când se însera, oamenii care-L ascultaseră cu drag ore în șir, plecau gânditori spre casele lor, iar El își petrecea uneori noaptea în rugăciune pe Muntele Măslinilor sau în locuri retrase. Dimineața, revenea în mijlocul mulțimii și continua să vorbească despre lucrurile privitoare la Împărăția lui Dumnezeu.

Un murmur ascuns fremăta în gândurile multora: „ Să fie oare în sfârșit vremea eliberării noastre?”

Când era vremea marilor Sărbători, oameni din tot Israelul și pelerini din țări îndepărtate veneau să se închine la Templu și să-și aducă darul de mulțumire. Dar, în acel an, lucrurile parcă erau diferite. Cei veniți de departe nu căutau în primul rând un loc de poposire, ci îi întrebau pe localnici: „*...am vrea să vedem pe Isus!*” (Ioan.12:21). Cunoscuții Săi l-au informat despre curiozitatea și dorința oamenilor de a-L cunoaște iar El, ridicându-și ochii spre cer, a zis:

<<„*Tată, proslăvește Numele Tău!*” *Și din cer s-a auzit un glas care zicea: „ L-am proslăvit și-L voi mai proslăvi...”*>> (Ioan 12:28).

Ucenicii se bucurau că Isus urma să fie împărat, iar ei vor ocupa cele mai importante poziții lângă El! Situația însă, a fost imediat clarificată de Bunul Păstor: „...după ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii.” (vers.32)

Chiar dacă promisiunea omului, că va face tot ce a zis Domnul (Exod 19:8), a fost și mai este așteptată, făgăduința eliberării din partea Celui AtotPuternic se împlinea sub ochii lor, într-o formă deosebită de ce așteptau ei. Peste puțină vreme, acest Mesia, neînțeleș și respins de ai Săi, abandonat de mulți din popor, invidiat de mai marii dregători, era batjocorit și răstignit pe o cruce între doi tâlhari. Cel care părea o persoană așa de puternică și care vorbea atât de diferit, era acum umilit, scuipat și bătut, fără să opună rezistență. Nici măcar rugăciunea pe care o făcea pe cruce: „*Tată, iartă-i căci nu știu ce fac!*” (Luca 23:34) nu mai trezea conștiința multora.

Dregătorul Pilat încuviințase condamnarea Lui, cu toate că era convins că nu are nici o vină. Pilat însuși a scris o însemnare așezată deasupra crucii Lui: „*Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor*” (Ioan 19:19). Preoții cei mai de seamă, care complotaseră împotriva Lui, au fost deranjați de acest text și au încercat să-l convingă pe Pilat să modifice inscripția. Iată răspunsul lui: „*Ce am scris, am scris!*” (Ioan 19:22) și nimeni nu a mai putut modifica nimic.

Asupra morții și învierii Mântuitorului, acest eveniment excepțional din istoria salvării omenirii, vom insista mai mult când vom analiza semnificația primei sărbători anuale din Biblie: Paștele Domnului (Pesach).

Pilat nu a fost un erou, dar scrierea pe care el a așezat-o deasupra capului Celui răstignit reprezintă un adevăr incontestabil: Isus nu este doar Regele evreilor, ci al iudeilor, adică al „celor care Îl laudă pe Domnul!” (traducere din ebraică: Genesa 29:35). Adevărații iudei sunt toți aceia care acceptă salvarea oferită prin jertfa Domnului Isus și doresc să aibă viața schimbată prin nașterea din nou. (Romani 2:13)

„ Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri...” (Evrei 8:1).

Domnul Isus nu a rămas pe cruce și nici în mormânt, ci a înviat a treia zi, astfel desăvârșindu-se cel mai mare eveniment din istoria mântuirii noastre! El ne-a pus la dispoziție toate oportunitățile, pentru ca să fim și noi **„...o casă duhovnicească, o preoție sfântă...”** (1 Petru 2:5).

Sandu Varvara, unul dintre „preoții” care au slujit cu bucurie!

2. Împărăție de preoți?

„...și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său...” (Apocalipsa 1: 6)

Multe promisiuni speciale a făcut Domnul Dumnezeu poporului Său ales, iar israeliții, neînțelegând condițiile Legământului s-au grăbit să răspundă: „*Vom face tot ce a zis Domnul.*” (Exod 19:8)! Chiar dacă urmașii lui Avraam au greșit de multe ori, Domnul și-a respectat Legământul pe care l-a făcut cu ei, pentru că El rămâne credincios chiar și când omul falimentează, căci acest Legământ conține o parte importantă a lucrării Sale de salvare a omenirii.

„Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt.” (Exod 19:6). Acesta era mesajul Cerului adresat unui popor abia ieșit dintr-o lungă robie, care avea cunoștințe foarte puține despre sfințenie. Dumnezeu voia ca întreg poporul să fie în slujba Sa, căutând în primul rând să asculte de glasul Său, iar trăirea lor să fie reper pentru urmași. Dacă israeliții și-ar fi îndeplinit această responsabilitate, ar fi devenit fără îndoială un popor sfânt, lucru pe care Dumnezeu l-a intenționat pentru ei.

Prin „sfințenie” Domnul se referea în primul rând la separarea de obiceiurile rele ale celorlalte popoare. Evreii nu aveau voie să facă înțelegeri cu păgânii, iar zeii acestora trebuiau eliminați. Dacă ar fi urmat legile și poruncile Sale, chiar și în condiții ostile, Domnul i-ar fi ajutat și ar fi devenit un popor sfânt. Ascultarea de vocea Părintelui Ceresc i-ar fi dus la sfințenie. (Deuteronom 28:9)

„Toate popoarele vor vedea că tu porți Numele Domnului și se vor teme de tine...” (Deuteronom 28:10). Cel ce urma să domnească peste acest popor era chiar Dumnezeu (YHWH), iar acest lucru avea drept consecință teama și respectul popoarelor care îi înconjurau.

Dumnezeu însuși dorea să fie Împăratul lor iar poporul ales, cu respect, dragoste și teamă sfântă să umble pe căile Sale.

Domnul voia să-i conducă prin mijlocitori ca Moise, Iosua sau Samuel. Acest mod de guvernare ar fi însemnat o asumare a responsabilității din partea fiecărei persoane și o încredere deplină în Divinul.

Din păcate, lucrurile nu au mers așa. Pe vremea lui Samuel, poporul a dorit să aibă un împărat pentru ca să fie „*ca toate neamurile*”! (1Samuel 8:20). Căutând un împărat pământesc au ajuns să suporte consecințele, adică dezbinarea împărăției și ajungerea în robia asiriană și babiloniană. Chiar dacă lucrurile au mers într-o direcție greșită, Dumnezeu a arătat acestui popor multă bunăvoință. Planul Său de a zidi o împărăție nu poate fi zădărnicit de neascultarea oamenilor.

În ciuda neascultării sale, Israelul rămâne în planul lui Dumnezeu de întemeiere a Împărăției Sale. Regele, Eliberatorul promis de Dumnezeu a venit, însă nu cum s-au așteptat mulți, ci smerit și blând (Zaharia 9:9), căutând în primul rând să îi scape din robia păcatului. Înainte de începutul lucrării misionare a Mântuitorului, Ioan Botezătorul anunța scopul principal pentru care vine Unsul: întemeierea Împărăției. (Marcu 1:15)

Pentru ca această Împărăție să poată fi întemeiată, trebuia să fie învins stăpânitorul lumii căzute. Unul singur putea să facă lucrul acesta: trimisul Tatălui. La Golgota, Isus Mesia a pus bazele Împărăției Sale veșnice în mijlocul poporului Său, când prin moartea Sa a zdrobit puterea satanei, pe care o avea de la căderea omului în păcat. „*Acum are loc judecata lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.*” (Ioan 12:31)

Domnul Isus dorește să facă schimbări radicale și vrea să înceapă instaurarea Împărăției în inima și mintea omului: „*...Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru*” (Luca 17:21).

Salvatorul a venit ca să împlinească voia Tatălui, El știind că doar aceasta va duce la domnia Cerului pe pământ.

Pentru cei care sunt ascultători și împlinitori ai Cuvântului, El este sursa mântuirii veșnice: „*El este Acela care în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, cu toate că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice.” (Evrei 5: 7-9)*

Fără a respinge definitiv poporul Vechiului Legământ, Dumnezeu și-a ales un popor prin Noul Legământ, ce cupinde credincioșii în Domnul Isus din toate națiunile pământului:

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și L-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.” (1Petru 2:9)

Poporul Noului Legământ este poporul credinței în Cuvântul lui Mesia și în mântuirea adusă de El. (Ioan 1:12)

În limba ebraică, termenul „credință”(emuna) își are rădăcina în cuvântul „adevăr”(emet). Așa vom înțelege mai bine legătura puternică ce există între aceste două concepte, fiindcă vrednic de credință este doar ceea ce este adevărat.

Credința în Biruitorul și în Cuvântul Adevărului este adevărata cale a credinciosului spre Împărăția lui Dumnezeu, iar autenticitatea credinței se dovedește prin fapte. (Iacov 2:14)

Credința adevărată se dezvoltă și implică convingerea în ceea ce privește veridicitatea unui lucru. **„Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!”** (Evrei 11:6)

Desăvârșirea morală și spirituală, creșterea în credință, duce la „sfîntire”. Suntem conștienți că în timpul vieții noastre pe pământ nu putem ajunge la desăvârșire prin eforturile noastre, dar aceasta nu ne scutește de datoria de a lupta cu toată puterea pentru a ne apropia de acest deziderat.

Cel ce are inima înnoită prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, poate să ducă o viață plăcută Lui. Credinciosul are o nouă identitate iar semnul distinctiv al apartenenței la poporul Noului Legământ este împlinirea poruncilor Învățătorului începând cu: **„Să vă iubiți unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”** (Ioan 13:34,35).

Sintagma folosită prin multe cercuri religioase, că „tata este preotul familiei” poate fi adevărată, doar dacă acesta în cadrul familial contribuie la cunoașterea învățăturilor Scripturii. (Deuteronom 4:10 6:6,7)

Preotul are misiunea de a fi mijlocitor între Dumnezeu și oameni și are responsabilitatea de a transmite tuturor, faptele mărețe ale lui Dumnezeu și poruncile Sale.

Preoții Domnului, adică toți aceia care „*păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos*” (Apocalipsa 12:17), așteaptă revenirea Domnului cu slavă și mare putere pentru întemeierea Împărăției Sale de pace și pe pământ.

Revenirea Sa va fi în același loc de unde S-a înălțat la cer, adică la Ierusalim. (Fapte 1:11,12 Zaharia 14:4)

El, Marele Preot, va veni împreună cu toți „preoții” care în ascultare și pocăință au stat la dispoziția Celui Preaînalt și s-au rugat stăruitor: **„Vie Împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.”** (Matei 6:10)

„A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1:5,6)

3. CE AM SCRIS, AM SCRIS!

„În toate ținuturile împărăției tale, este risipit un popor deosebit între popoare, care are legi deosebite de ale tuturor popoarelor...”(Eстера 3:8)

Antetul acestui capitol, redă cuvintele instigatoare ale unui antisemit notoriu, adresate lui Ahașveros, împăratul medo-persan ce domnea peste un imperiu vast. (Eстера 1:1)

Din cauza îndepărtării temporare de Dumnezeu, israeliții au ajuns din nou în robie, de data aceasta fiind dizlocați în capitala Susa sau erau risipiți printre celelalte națiuni care alcătuiau acest imperiu. Totuși, ei nu au uitat să păzească legile Domnului, iar acest lucru îl spunea chiar și Haman, cel mai înverșunat dușman al lor. Faptul că nu și-au abandonat credința în acele condiții ostile, le-a adus foarte multe necazuri, fiind aproape de exterminare. Dar statornicia, postul și rugăciunea lor, l-au onorat pe Dumnezeu și El le-a dat o mare izbândă.

Imperiul de atunci funcționa pe baza unor legi alcătuite de înțelepți și sftnici, care apoi erau promulgate de împărat. Prin temeinicia și corectitudinea edictelor, erau păstrate credibilitatea, respectul și autoritatea suveranului în fața supușilor săi. Astfel, un decret odată dat, nu mai putea fi desființat. (Eстера 8:8)

Iată un alt exemplu, când apropiații lui Darius, împăratul persan, îi aminteau acest principiu: „... orice poruncă întărită de împărat, nu se poate schimba”! (Daniel 6:15)

Acești împărați puternici, ar fi putut spune: „, CE AM SCRIS, AM SCRIS!” și totuși multe din edictele lor au intrat în arhivele istoriei, unele dispărând odată cu cei ce le-au dat.

Nu același lucru se poate spune despre legile minorității iudaice, pe care le primiseră din partea Celui Veșnic.

Durabilitatea, temeinicia și folosul lor erau garantate chiar de Cel care l-a creat pe om și îi cunoaște toate nevoile.

Prin căderea lui Adam în păcat, omenirea a ajuns într-o stare de subjugare față de satan. Singura șansă de a ieși din această situație era venirea lui Mesia, speranța credincioșilor care de-a lungul vremii așteptau împlinirea multor profeții. Iată una dintre ele: „... *Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăție care nu va fi nimicită niciodată...ea însăși va dăinui veșnic.*” (Daniel 2:44)

Această Împărăție are un Împărat veșnic, un Mare Preot veșnic și o Lege veșnică.

Biblia arată în multe locuri că Isus Mesia a existat din veșnicie: „*El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El*” (Coloseni 1:17) și „*toate lucrurile au fost făcute prin El.*” (Coloseni 1:16, Ioan 1:1-3). Domnul Isus este deci și coAutorul Legii morale, cunoscută și aplicată de oameni ca Enoh, Noe (Genesa 6:9), Avraam (Genesa 26:5), Iosif (Genesa 39:9).

Această Lege a fost reamintită, rostită și scrisă cu „*degetul lui Dumnezeu*” (Exod 31:18) pe table de piatră și ea arată caracterul lui Dumnezeu, iubirea, sfințenia și dreptatea Sa veșnică. În sunetul trâmbiței, de pe muntele care fumea (Exod 20:18), Domnul își rostea cu putere și autoritate, Legea Sa mare și minunată, a dragostei divine față de om.

În dragostea Sa nemărginită, Creatorul a stabilit simple reguli morale pentru ca poporul Său să trăiască în armonie, construindu-și fericirea pe ascultarea de El. Legea veșnică arată datoria omului față de Dumnezeu și față de semenii săi. Această Lege „*sfântă*” (Romani 7:12) arată că Domnul este Sfânt și cu siguranță ne va ajuta și pe noi să fim sfinți. (1 Petru 1:15).

Împăratul Universului este nemărginit, iar Creațiunea Sa este pe măsură. Astronomii au descoperit milioane de galaxii. Există milioane de planete numai în galaxia noastră, unele depășind cu mult mărimea Terrei sau a Soarelui.

Toate acestea se mișcă pe baza unor legi: „*Cunoști tu Legile cerului?*” îl întreba Dumnezeu pe servul Său. (Iov 38:33)

Psalmistul știa și el lucrul acesta: „*Lăudați-L cerurile cerurilor și voi ape care sunteți mai pe sus de ceruri, să laude Numele Domnului, căci El a poruncit și au fost făcute, le-a întărit pe veci de veci, le-a dat legi și nu le va călca.*” (Psalmul 148:1-6)

Ființele cerești ascultă de glasul Lui, sunt tari în putere și împlinesc poruncile Lui. (Psalmul 103:20)

Nici pe om, coroana creațiunii Sale, nu l-a lăsat Domnul fără legi divine. „*Lucrările mâinilor Lui sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie, făcute cu credincioșie și neprihănire.*” (Psalmul 111: 7,8)

Dumnezeu poate să ofere atenție nemărginită tuturor creaturilor Sale. Prima poruncă din cele zece, adevărește acest lucru: „*Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău*” (Exod 20:2), iar prin profeți a întărit această solemnă afirmație: „*Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu.*” (Isaia 43:1)

Tatăl Cereșc nu dorește ca omul să meargă la pierzare veșnică (2 Petru 3:9) și de aceea a trimis pe Mesia ca să-și dea viața pentru răscumpărarea celor căzuți. Isus cel Înviat și viu în vecii vecilor, mijlocește pentru noi la Tatăl, pentru că avem mare preț în ochii Lui. Descoperirea acestei iubiri ne umple inima de fericire. El nu ne uită și caută întotdeauna să ne salveze. Acesta este un puternic suport în călătoria noastră spre Patria cerească.

Dumnezeu dorește să-L cunoaștem bine, pentru că omul nu poate iubi decât pe cine cunoaște. „*Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.*” (Ioan 17:3)

Îl cunoaștem cu adevărat pe Domnul doar când cercetăm Sfintele Scripturi. Atunci avem deplină încredere în El, când știm că viața noastră este în siguranță în mâinile Sale. Cunoșcând Biblia și având experiențe personale cu Suveranul, vom găsi plăcere în a asculta de poruncile divine.

Pe Muntele fericirilor, Domnul a spus cuvinte memorabile, ca acestea: **„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.”** (Matei 5:17). Nu numai că nu a desființat Legea, ci a împlinit-o și a mărit exigențele și importanța ei (Matei 5:21-26), așa cum anunțase profetul în urmă cu sute de ani: **„Domnul a voit să vestească o Lege mare și minunată.”** (Isaia 42:21)

Cei ce au călcat din neștiință această Lege, păcătuiind înaintea Domnului, nu trebuie să se descurajeze. Oricine poate fi iertat și curățit de toată fărădelegea, dacă o mărturisește Celui Îndurător în rugăciune: **„Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând.”** (Isaia 55:7) Căința și credința în sângele vărsat de Mântuitorul aduce eliberarea: **„...ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.”** (1 Corinteni 6:11)

Libertatea obținută este bine folosită dacă de dragul Celui ce ne-a mântuit, păzim poruncile Sale. Dacă am fost primiți în casa Sa, rânduiala există, doar trebuie respectată! Astfel respectăm Stăpânul casei, iar El nu a rămas dator nimănui, niciodată.

Pâinea pe masă, familie armonioasă, apropiați care ne iubesc... când deschidem ochii dimineața păsările ne-au luat-o înainte cu cântatul, florile își răspândesc mireasma, iar lumina caldă a soarelui ne dă tonul ca să începem ziua cu „Aleluia!”.

Pentru ca să fim fără griji, Cineva a plătit pentru noi! Mântuirea ne-a fost dată în dar, însă trebuie păstrată într-un vas curat. Dacă murind, Mesia ar fi eliminat această Lege pentru ca noi să trăim la întâmplare, atunci efortul Său ar fi fost în zadar. Exemplul Său este cel mai convingător argument. Pentru a fi fericit, tânărul bogat trebuia să asculte sfatul bunului Învățător:

„ Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” (Matei 19:16,17), El chiar enumerând câteva dintre cele zece.

Vreau să subliniez că din ceea ce am abordat în acest capitol, m-am referit la Legea veșnică a Domnului, care cuprinde în primul rând cele zece porunci, apoi sfaturi pentru armonia familială, dreptatea socială, buna gestionare a câștigului, zilele speciale de întrunire pentru a-L onora pe Creatorul. Citiți, vă rog, măcar Exod capitolele 20-23 ca să vedeți cât de actuale sunt multe din acele învățături uitate. Acestea se regăsesc și în Noul Legământ și la ele se referă Domnul prin profetul Său:

„...**voi pune Legea Mea, lumină popoarelor.**” (Isaia 51:4).

Învățătura aceasta au transmis-o cei din vechime, din tată în fiu, apoi a fost scrisă pe table și suluri, iar acum prin Duhul Sfânt poate fi scrisă în inimile noastre. (Evrei 8:10)

Preoția lui Aaron cu jertfele și ritualul specific, au fost preluate de Domnul Isus prin Sfântă Jertfa Sa. Legile cu privire la tot felul de spălături, pedepse tip „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”, separarea dintre evrei și neamuri, la acestea se referă Scriptura când zice la Evrei 7:12 : „*Pentru că, odată schimbată preoția, trebuia numaidecât să aibă loc și o schimbare a legii*”. Aici e vorba de legea aceea vremelnică. (Galateni 3:19)

Biblia ne vorbește despre Cel ce Le-a făcut pe toate cu înțelepciune. Datorită statorniciei Sale, suntem încrezători în ce a spus „**Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb...**” (Maleahi 3:6), „...**Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac.**” (Isaia 40:8)

Despre toate învățăturile, sfaturile, muștrările, avertismentele, dar și nenumăratele dovezi de iubire din partea Divinității, arătate în cărțile ce alcătuiesc Sfânta Scriptură, la unele din ele fiind avertismentul imperativ de a nu le modifica înțelesul, (Deuteronom 4:2, 12:32, Proverbe 30:6, Apocalipsa 22:18,19) se potrivește perfect : **CE AM SCRIS, AM SCRIS...!**

Cel ce a inspirat aceste mesaje sacre este Duhul Dumnezeului cel Mare și Veșnic, care nu se schimbă și al Domnului Isus, care rămâne **același... „ieri** (trecutul infinit) , **azi** (prezent) **și în veci** (viitorul fără sfârșit)!” (Evrei 13:8)

4. Legea și (sau) harul

„Noi știm că Legea este bună dacă cineva o întrebuițează bine...” (1Timotei 1:8)

Un consătean, cunoscut om de afaceri și inimos slujitor într-o biserică locală, m-a întrebat dacă acei ce acceptă Legea Domnului au nevoie de har. A plecat însă grăbit, înainte de a-i putea răspunde. Nu după mult timp, având ceva de rezolvat în oraș, am luat bicicleta copiilor și am plecat spre centru. După ce am trecut podul peste râu, coboram spre sensul giratoriu de lângă spital. Venea însă o mașină și trebuia să cedez trecerea, dar am constatat că nu funcționau frânele. Încercând să pun picioarele pe jos ca să reduc viteza, m-am dezzechilibrat și am căzut. Mașina a frânat și s-a oprit lateral, la mică distanță de mine, iar din mașina cu geamuri fumurii mă așteptam să iasă șoferul și în cel mai bun caz să mă aleg cu un potop de înjurături.

Când geamul s-a lăsat în jos, am auzit doar atât: „vezi ce bun este harul?” Era vocea vechiului meu amic, care a plecat la fel de grăbit ca și altădată! Avea mare dreptate când a spus că este bun harul... Însă nici legea nu-i de neglijat!

Din această întâmplare am extras măcar două învățăminte: verificarea „stării tehnice a vehiculului” era obligația mea, la fel atenția și respectarea regulilor de circulație. Încălcarea lor poate duce la consecințe grave. Iertarea (HARUL!) nu mă încurajează să repet greșeala (Romani 6:1,2). Îmi dă posibilitatea să mă corectez, nu să desființez semnele de circulație de pe marginea drumului (LEGEA!). Înțelegerea și respectarea semnificației lor, este spre binele meu și al celorlalți.

Harul Divin are o arie de acoperire foarte mare: Conducătorul Universului m-a iertat, plătind El pentru greșeala mea! Dar Lui nu-i place să mă vadă stând pe loc „căzut în stradă”.

Domnul mi-a pus la dispoziție atâtea posibilități încât lipsa mea de progres înseamnă de cele mai multe ori, neglijență. Este mult prea important Cerul cu toate promisiunile lui Dumnezeu, așa că nu îmi pot permite să le așez în coada listei mele de priorități.

„**Cercetați Scripturile pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine**” (Ioan 5:39). Domnul Isus spune că atunci când cercetăm Cuvântul, găsim nu doar Persoana, ci și trăirea și gândirea Sa. Dacă credem că toate lucrurile au fost făcute prin El, vom descoperi caracterul Său ca și pe al Tatălui, fiindcă este asemănare perfectă. (Ioan 5:19)

„**Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine. Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine...**” (Ioan 14:10). În vremea când Domnul spunea: „*dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine...*” (Ioan 5:46), încă nu era scris Noul Testament!

Pe Muntele „schimbării la față” Domnul stătea de vorbă cu Moise ca și prieteni care se cunoșteau „de când lumea”. Cândva, demult, acest profet „*socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție...*” (Evrei 11:26). În casa lui Dumnezeu în care Moise este slujitor credincios, Mesia este stăpân, nefiind graniță între cei doi! (Evrei 3:4-6). Acea cântare minunată, pe care o vor cânta biruitoarii fiarei, „*...mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!*” poartă titlul de „*Cântarea lui Moise și a Mielului!*” (Apocalipsa 15:3)

Au fost momente când și eu, ca șoferul de la început, am crezut că harul poate fi un paravan în spatele căruia să-mi pot dosi toate apucăturile, ambițiile neîmplinite și apoi răzburate, slăbiciunile tolerate, gândurile aventuriere, greșurile pentru care nu-mi ceream iertare, păcatele uitate doar pentru că au fost înlocuite cu altele...

În inima mea era o luptă. Omul dinlăuntru accepta „*Legea bună, dreaptă, sfântă, duhovnicească*” (Romani 7:12,14) dar vedeam o opoziție îndârjită în mădularele mele. (Romani 7:23)

Mai târziu, când eu eram edificat la acest capitol, a venit în Adunarea noastră o persoană care avea „alergie” la acest cuvânt. Trăise într-un mediu ostil Legii Domnului și am hotărât ca pentru un timp să evităm această expresie, înlocuind-o cu sinonime. Când și-a dat seama că ne interesa mai mult apropierea de Tatăl decât folosirea șabloanelor seci, i-a părut rău pentru reticenta ce a avut-o față de standardul pe care îl lăsase cu grijă Domnul pentru ca omul să aibă o viață fericită. Nu poți să arunci cozonacul întreg, doar pentru că ai găsit în el un sămbure de cireasă!

Asaltul împotriva poruncii a patra, folosindu-se fără discernământ termenul „legea ne desparte de Hristos și cădem din har” încurajează nepăsarea și față de celelalte porunci. Astfel, în țara noastră „creștină 95%” ziarele sunt pline cu știri despre crime, tâlhării, violuri, divorțuri, părinți batjocoriți...(toate acestea reprezentând călcarea legilor Celui Preaînalt!).

Fărădelegea nu are nici o legătură cu harul cel autentic:

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumesti...” (Tit 2:11-12).

Unii, din păcate puțini, încearcă să redescopere valorile creștinismului original și culmea, adesea cei mai alertați sunt acei ce ar trebui „să dea hrană la vremea hotărâtă.”(Matei 24:45)

Ce frumoasă este cântarea care se cântă prin multe biserici: „Doamne arată-mi calea veche...” Aceasta se potrivește perfect cu Ieremia 6:16... <<„Așa vorbește Domnul: „stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!”>> Din păcate, răspunsul de atunci este frecvent folosit și astăzi: „**NU VREM!**”

Legea Domnului este oglinda în care putem privi pentru a ne verifica trăirea. Păcatul este fărădelege (1 Ioan 3:4). Nici „proorocii” sau făcătorii de minuni nu vor scăpa la judecată, dacă nu au tratat cu seriozitate acest lucru! (Matei 7:21-23)

„Legea duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” (Romani 8:2)

Nici o persoană responsabilă nu ar putea spune despre principiile de conduită morală cuprinse în Decalog sau semnificația minunată a planului de mântuire prin Mesia reflectat în Sărbătorile Domnului, că acestea ar putea fi „legea păcatului și a morții”. Legea dragostei lui Isus pune „oglinza” și arată rezolvarea oricărei probleme, prin Adevărata Jertfă, singura în stare să ne ofere mântuirea! Aici, harul este cel mai vizibil.

Dacă vom înțelege semnificația cuvântului HAR ca: milă, grație, îndurare, bunăvoință, acceptare, iubire necondiționată din partea Domnului, atunci vom înțelege mai bine expresia „har după har.” (Ioan 1:16). Folosindu-ne și de sinonime, vom descoperi că în toată Scriptura există dovada harului Celui Sfânt față de tot neamul omenesc, în forme diferite. Clasicul cuvânt HAR este chiar și în Vechiul Legământ (Proverbe 3:34b 18:22 2Samuel 7:15). În Noul Legământ este abundență de Har, care oferă perspectiva frumuseții împlinirii poruncilor, din iubire sinceră față de Mântuitorul!

Cât de bine sunt așezate acestea în refrenul unei cunoscute cântări creștine: „Tu ești Domnul Meu, / care Mă-nveți mereu... / Legile, poruncile și-mi dai Harul Tău!”

Întrebuințarea bună a Legii o putem învăța de la Domnul Isus! El a împlinit-o iar noi, trăind prin Har dreptatea și învățăturile Sale, dobândim viața eternă.

O întrebare care stă pe buzele multora este: „Se capătă mântuirea prin lege?” NU! Dacă ar fi fost posibil lucrul acesta nu mai venea Mesia.

„...nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”. (Fapte 4:12)

„Pe acest Isus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.” (Fapte 5:31)

Mântuirea se capătă prin credința în Jertfa ispășitoare a Mielului de la Golgota, iar ascultarea ne păstrează în harul Său. (1Samuel 15:22)

Cerul și pământul sunt martori că Domnul Isus nu a desființat Legea Tatălui (Luca 16:17). Ea ne este accesibilă doar prin Harul Său. Mărețul Har spune despre smochinul care nu a adus rod timp de trei ani: „*mai lasă-l și anul acesta...*” (Luca 13:8) pentru a fi ajutat să facă rod! Experiența mântuirii prin har are ca rezultat ascultarea de poruncile Sale (Romani 8:1-4). Faptele adevăratului credincios demonstrează că harul lui Mesia este activ în viața lui. (Efeseni 2:8-10). Noi nu putem fi o notă discordantă în armonia universală, unde toate ființele create împlinesc poruncile Sale.

Știind că Domnul a făcut totul pentru mine și străduindu-mă să împlinesc poruncile Sale, dar fără a avea o relație de prietenie cu El, credința aceasta va fi zadarnică fără dragoste!

Legea ne arată dreptatea și caracterul lui Dumnezeu iar harul, bunătatea Sa. De care dintre ele ne-am putea lipsi?

Câteva attribute ale Domnului le găsim în dreptul Legii Sale:

Dumnezeu este:

-Adevărat	<i>1Cronici 17:26</i>
-Veșnic	<i>Genesa 21:33</i>
-Desăvârșit	<i>Matei 5:48</i>
-Sfânt	<i>Iosua 24:19</i>
-Minunat	<i>Exod 15:11</i>
-Duh	<i>Ioan 4 :24</i>
-Drept	<i>Psalm 25:8</i>
-Mare	<i>Psalm 95:3</i>
-Bun	<i>Marcu 10:18</i>
-Neschimbat	<i>Maleahi 3:6</i>
-Lumină	<i>2Samuel 22:29</i>

Legea Domnului este:

-adevărată	<i>Neemia 9:13</i>
-veșnică	<i>Psalm 119:160</i>
-desăvârșită	<i>Psalm 19:7</i>
-sfântă	<i>Romani 7:12</i>
-minunată	<i>Isaia 42:21</i>
-duhovnicească	<i>Rom. 7:14</i>
-dreaptă	<i>Romani 7:12</i>
-mare	<i>Isaia 42:21</i>
-bună	<i>Romani 7:12</i>
-neschimbată	<i>Matei 5:17</i>
-lumină	<i>Isaia 51:4</i>

Doar prin HAR se poate împlini voia Domnului:

- Maria a avut parte de un har deosebit (Luca 1:28) dar aceasta nu a făcut-o să uite Sărbătorile Domnului! (Luca 2:41,42)
- Pavel a auzit mesajul de Sus: „*Harul Meu îți este de ajuns*” (2 Corinteni 12:9) însă apoi a afirmat cu tărie: „*eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci*”. (Fapte 24:14)
- Petru ne spune „*să creștem în harul și cunoștința Domnului*”. (2 Petru 3:18). Folosirea harului, fără a căuta cunoștința, poate duce la consecințe grave. (Osea 4:6)
- „*Luați seama bine, ca nimeni să nu se abată de la Harul lui Dumnezeu*” (Evrei 12:15). Versetele ce urmează după acesta, vorbesc despre riscul de a ne îndepărta de Creatorul când călcăm poruncile Sale. Apoi în versetul 22 vine apropierea de Sărbătoarea Domnului alături de îngerii Lui! Aceasta este ordinea normală.
- „*Suntem mântuiți prin Harul Domnului Isus*” iar acest lucru minunat ne sporește responsabilitatea de a trăi ca și cetățeni ai Împărăției Sale! (Efeseni 2:8,19,20)
- Alegerea rămășiței lui Israel este prin Har (Romani 11:5) iar a noastră la fel (Fapte 15:11), formând împreună poporul binecuvântat!
- Harul Domnului ne spune prin apostolul Pavel că „*în Lege ai dreptarul cunoștinței depline și al adevărului.*” (Romani 2:20b). Schimbarea înțelesului harului biblic, poate avea urmări nedorite! (Iuda 4,5)
- Harul autentic se găsește acolo unde adevărul și dragostea sunt așezate la loc de cinste! (Coloseni 1:6-8)
- Doar cel ce folosește în mod corect harul lui Dumnezeu, poate fi numit „bun ispravnic”! (1 Petru 4:10)

5. „*Ferice de omul...*”

.....care are o mare plăcere pentru poruncile Lui”

(Psalm 112:1b)

La un cunoscut post de radio creștin din Arad, am ascultat o emisiune interesantă despre poruncile și „interdicțiile” lui Dumnezeu. Discuția era între doi pastori evanghelici, care și-au propus să arate aspectul practic, motivația și percepția corectă despre ce a gândit Cel Preaînalt atunci când a lăsat un set de porunci. Oare Domnul vrea să ne limiteze voința și libertatea?

Un om a venit la Domnul Isus și a încercat să afle dacă nu cumva din cele „613” porunci pe care le știa, ar fi unele esențiale, pentru ca să-l aducă la nivel acceptabil. Răspunsul primit a fost șocant: doar două, din dragoste sinceră, dar care le fac ușor de înțeles pe toate celelalte. Nu limitarea voinței noastre este intenția Tatălui, ci protejarea de rău, pentru ca omul să nu facă ce este în natura lui pervertită de firea pământească. Pericolul fiind mereu pe aproape, Dumnezeu a lăsat semne de avertizare.

A-L iubi pe Creatorul, înseamnă a trece dincolo de o listă seacă de principii și a avea o relație vie cu El. Atunci vom avea o viață de izbândă, raportându-ne altfel la aceste porunci, pe care Cel Veșnic ni le-a dat gândindu-se la avantajele noastre. Când mă rog, nu fac lucrul acesta pentru a-mi liniști conștiința sau pentru a-mi face datoria, ci **relaționez cu Cineva pe care Îl cunosc personal**. Îmi place să stau de vorbă cu El, pentru că Îl iubesc. Până când nu se întâmplă acest lucru, poruncile biblice vor fi percepute ca o amenințare, dar libertatea iluzorie nu mă va face mai împlinit. Prin sfaturile Sale, Domnul a urmărit fericirea noastră veșnică.

Când înțelegi căile Domnului, abia atunci începi să le iubești. Omul lui Dumnezeu a descoperit esența poruncilor descrise ca:

„ lumină, călăuză, desfătare, sfătuitori...” ajungând la o stare uimitoare: „sunt lacom după poruncile Tale”! (Psalmul 119: 131)

În timpul emisiunii radio din care am spicuit ideile de mai sus a intervenit telefonic o persoană cu voce blândă, încântată de câteva pasaje concludente din Scriptură, referitoare la porunci: (Luca 10:25; Psalmul 119:96,142,151). Parcă-l vedeam pe David, trezit înaintea zorilor, pentru a-L lăuda pe Cel Sfânt pentru rânduielile Sale minunate, frumos cântate și de o cunoscută cântăreață creștină: „Zorii dimineții îmi zâmbesc, iar liniștea / Îmi cuprinde toată ființa mea... / Arde-n mine dorul Doamne iar să îți vorbesc / Să-ți arăt și azi cât te iubesc!

Numai Tu Doamne, îmi cunoști inima

Sunt fericit doar când păzesc Legea Ta...

În ascultare de Tine stau, Domnul meu.”

Sunt bucuros și în același timp uimit când văd ce minunat lucrează Domnul prin slujitori din toate bisericile. Poruncilor lui Dumnezeu pe care le regăsim cel mai clar în viața pământească a Domnului Isus, li se acordă o tot mai mare atenție.

„Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui...” (1Ioan 5:3). Faptul că începe să se cunoască deosebirea dintre „legea lui Moise” cu ritualul vremelnic al jertfelor și toate elementele punitive ce erau necesare educării unui popor exploatat într-o cruntă robie, iar pe de altă parte, Legea Domnului cea veșnică, sursa de inspirație pentru Constituția popoarelor civilizate, este garanția că Domnul lucrează pentru „a atrage la El pe toți oamenii”.

Celor smeriți, Domnul le dă har (Proverbe 3:34b), ca să asculte cu drag de poruncile Sale, iar ei spun: „...am făcut ce eram datori să facem!” (Luca 17:10)

Propovăduirea cu ungeri de sus a adevărului biblic, va duce la conștientizarea credincioșilor că Domnul este statornic și tot ce El face, a fost, este și va fi bine gândit.

6. **Îți mai aduci aminte?**

„*Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca să o sfințești...*”
(Exod 20:8)

Când Dumnezeu ne îndeamnă să ne amintim ceva, sigur este vorba despre un lucru important. Una dintre cele zece porunci începe chiar așa: „*Adu-ți aminte...*” Nu poți cere cuiva să-și amintească un lucru, decât dacă l-a știut cândva.

Probabil că această poruncă a fost cea mai uitată și nici nu ar fi avut cum s-o împlinească urmașii lui Avraam în aspra robie egipteană. Dar, venise vremea eliberării și Tatăl ceresc voia să le ofere lumina pe care a dat-o omului încă din Eden.

Bunul Dumnezeu nu intenționa să impună ceva, ci sfătuia pe oameni ca să aleagă calea cea bună, astfel explicându-le rânduiala zilei de odihnă, prin felul cum le oferea mana. În fiecare vineri (ziua a șasea), Domnul le dădea hrana suficientă și pentru ziua următoare. (Exod 16:29). Aceasta era o excepție pentru ca poporul să nu aibă „grija zilei de mâine”, să se odihnească și să-L laude în pace pe Ziditorul, așa cum au făcut toți credincioșii, de la începutul istoriei omenirii. Omul a fost creat perfect, iar Creatorul nu l-a lăsat niciodată fără reguli clare de viață.

„*Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.*” (Genesa 1:31). În acest pasaj, Dumnezeu-ELOHIM (în ebraică) este la plural, aceasta însemnând că Tatăl era împreună cu „Cuvântul” (Ioan 1:1) și Duhul Sfânt (Genesa 1:2). De aceea apare expresia „*să facem om după chipul Nostru*”. (Genesa 1:26)

Adam și Eva își petreceau prima zi plină, după ce fuseseră creați și priveau cu uimire la lucrurile minunate făcute special pentru ei. Era momentul când AtotPuternicul, lăudat fie Numele Său, prezenta lucrările Sale îngerilor și celor ce erau de față.

Tot ce realizase Cel Preaînalt cu „*Înțelepciunea Sa...*” (1Corinteni 1:30), în cele șase zile ale Creației descrise în primul capitol din Genesa, era admirat de ființele cerești.

Atunci „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o ...” (Genesa 2:3).

Când s-a pus „piatra din capul unghiului”, adică toată lucrarea a fost terminată... „*stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie.*” (Iov 38:7). În tot capitolul 38, Domnul îi vorbește lui Iov despre pământ, mare, fenomenele naturii și legile ce le guvernează, adică despre cele create și despre Autorul lor.

Când toți au văzut ce lucruri bune a făcut Împăratul veșnic, au lăudat Numele Său în sărbătoare. Probabil că acesta a fost cel mai frumos Sabat prăznuit pe Pământ. Nu l-au uitat Adam și o parte dintre urmașii lui, căroră le-a povestit despre acest eveniment.

Generațiile de oameni de la început au trăit foarte mult, așa că Noe l-a cunoscut pe Metusala, iar Avraam „l-a prins” pe Noe!

Așa vom înțelege cum Avraam „a păzit poruncile Mele, orânduiri Mele, și legile Mele” (Genesa 26:5) mult înaintea lui Moise, pentru că le-a primit de la înaintași prin viu grai.

Datoria oricărui om: „păzește poruncile”(Eclesiastul 12:13)

„*Sabatul a fost făcut pentru om...*” (Marcu 2:27), spunea mai târziu Domnul Isus, alăturându-se vocii profetului care rostea adevărul în numele Domnului: „*...le-am făcut cunoscut poruncile Mele pe care trebuie să le împlinescă omul ca să trăiască prin ele. Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei...*” (Ezechel 20:11,12,20)

Pentru ce trebuie omul (nu doar evreul) să prăznuiască Sabatul? Pentru ca să-și aducă aminte că „*Ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului... căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.*” (Exod 20:8-11)

Domnul acestei zile este chiar Mesia și prin El Îl onorăm pe Slăvitul Tată. (Matei 12:8)

„*Frumos este să laudăm pe Domnul ...*” Așa începe Psalmul 92 în traducerea românească, dar în originalul ebraic, acesta este versetul al doilea. Titlul acestui imn de laudă la adresa Creatorului nu este orientativ, el reprezentând chiar primul verset, care se cântă: „*O cântare pentru ziua Sabatului*”... Este adorarea Celui ce ne înveselește cu lucrările Sale. (vers.4)

Dumnezeu „*s-a odihnit de toată lucrarea Lui*” (Geneza 2:2), pentru a arăta omului ce are de făcut în această zi sfântă. Toți oamenii aleși, proorocii și apostolii au prăznuit această zi în cinstea Celui „*ce ne-a dat mișcarea și ființa*”. Lucrul acesta este așa de clar în toată Biblia și totuși greu de acceptat. Nicăieri nu găsim în Cartea sfântă vreun verset prin care să ni se spună că Domnul ar fi schimbat ziua de odihnă.

„*...Scriptura nu poate fi desființată!*” (Ioan 10:35b)

Învățătorul a spus acest lucru și chiar așa a făcut: „*... după obiceiul Său în ziua Sabatului a intrat în Sinagogă...*” (Luca 4:16) Obiceiul Lui era bun? Dacă da, atunci ar fi logic să facem și noi ca El. Este abundentă de exemple ale felului cum Domnul nostru s-a raportat la această zi. Nimeni, nici măcar adversarii Lui, nu au putut să spună că El ar fi neglijat vreuna dintre porunci.

„*Sabatul a fost făcut pentru om și nu omul pentru Sabat*”. (Marcu 2:27). Acest verset nu desființează ziua de închinare, ci stabilește prioritățile. Sabatul este doar un privilegiu de care omul se poate folosi pentru a-L slăvi pe Regele Universului. Așa îi învața Isus pe oameni că această zi nu este de „doliu” sau de trândăveală, ci „*este îngădui a face bine în ea*”. (Matei 12:12) Din „binele” acesta nu trebuie să lipsească mulțumirea, adorarea și setea de a învăța de la modelul desăvârșit - Isus, în Comunitate.

Avertismentul Său este categoric: nimeni nu are voie să desființeze „*o iotă*” din Cuvântul veșnic. (Matei 5:18)

Isus vindeca pe mulți în fiecare zi și nici Sâmbăta nu se oprea. Aceasta nu era călcare de poruncă, ci dezlegare. Fariseii făcuseră din ziua sfântă, una monotonă, plictisitoare, pentru că adăugaseră tot felul de opreliști și datini. Pe acestea voia Fiul să le înlăture pentru a fi o adevărată bucurie și desfătare cu Domnul ca la început. Abia să aștepti o astfel de ocazie! Dar de la „dezlegare” până la „anulare” este mare diferență.

Este greșit a spune despre Domnul Isus că a desființat porunca Tatălui. Așa ceva El nu a spus niciodată, în schimb a zis: „*Eu și Tatăl, una suntem.*” (Ioan10:30)

Cum ar fi putut Mesia să anuleze ce este „*semn veșnic*” în amintirea Creației la care chiar El participase?

Mărturia apostolului neamurilor:

Pentru că Dumnezeu Și-a pus sigiliul în porunca a patra, vrăjmașul a încercat pe toate căile să o terfelească. S-a folosit de oameni influenți, momindu-i cu funcții și avantaje materiale. În primele două secole din era actuală nu prea a reușit. Învățătura Mântuitorului era bine așezată în inimile primilor credincioși.

Apostolii și ucenicii lor păstrau cu strășnicie adevărul primit, chiar dacă uneori o făceau cu mari sacrificii. O parte dintre creștini au început să țină și prima zi a săptămânii abia spre sfârșitul secolului al doilea, dar acesta a fost un compromis pentru a scăpa de persecuții. Adepții credinței apostolilor au rămas tot mai puțini în toate veacurile până la noi, iar pe lângă evreii mesianici, cei mai cunoscuți fiind valdenzii.

În vremea noastră, pentru a se susține schimbarea, cel mai mult sunt folosite scrierile lui Pavel. El a fost trimis la păgâni pentru ca aceștia „*să se întoarcă de la întuneric la lumină*” (Fapte 26:18), vorbindu-le despre Mesia și Mântuirea Sa. În nici un caz nu a avut menirea de a le spune că Legea Domnului nu mai este bună. A scoate din context cuvintele lui, înseamnă abateri de la Adevăr.

Chiar și Petru atrage atenția celor „neștiutori și nestatornici” ca să nu răstălmăcească scrierile lui Pavel, că poate fi „ spre pierzarea lor!” (2Petru 3:15,16)

Dacă vrem să-l urmăm pe Pavel, întrucât el a călcat pe urmele lui Hristos, atunci să-i urmărim trăirea: „Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu cum fac cei mai mulți.” (2Corinteni 2:17). Cei mulți la care se referă nu au fost ateii. Încă din vremea aceea erau impostori care adaptau Cuvântul la ideile și interesele lor.

Apostolul se asemena cu Învățătorul lui: „Pavel, după obiceiuul său a intrat în singogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi...” (Fapte 17:2). Era la locul de închinare Sâmbăta nu doar cu evreii, ci și cu alții. **Chiar neevreii erau cu inițiativa „ca și în Sabatul viitor să le vorbească despre aceleași lucruri”.** (Fapte 13:42). Pavel ținea cont de această zi chiar în locuri unde nu erau condiții prielnice: „În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos și am vorbit femeilor...” (Fapte 16:13) Aceasta se întâmpla după mulți ani de la învierea Domnului!...

Orice informație trebuie cercetată cu atenție. (Fapte 17:11). „ca să învățați să nu treceți peste ce este scris”. (1Corinteni 4:6). Acest „scris” era în „cărțile de piele” (2Timotei 4:13) adică Legea, Profeții și Psalmii. Abia mai târziu au fost scrise celelalte cărți ale Noului Legământ sub influența Duhului Sfânt.

Toți ucenicii învățau pe neamuri „credința și adevărul”. (1Timotei 2:7). Pentru orice schimbare ar fi intervenit, învățatul și bunul misionar – Pavel, ar fi adus negreșit lămuririle necesare!

Apostolul Neamurilor și-a adus contribuția sa, pentru ca neevreii să înțeleagă adevărul Scripturilor, scoțând în evidență un lucru greu de acceptat pentru mulți creștini ai zilelor noastre: „...căci vorbesc unor oameni care cunosc Legea!” (Romani 7:1)

Interpretări diferite:

Marea schismă dintre biserica răsăriteană și cea apuseană, din anul 1054, a avut un precedent și mai mare: cel din secolul al doilea, când „biserica” a hotărât să se îndepărteze de tot ce era „evreiesc”. Atribuind Sărbătorile Domnului acestui popor blamat, au găsit „argumentul” pentru a înființa alte sărbători, iar unora, fiind prea cunoscute, li s-a schimbat data și rânduiala apostolică. Cel ce a coagulat amalgamul de „credințe” a fost un păgân „încreștinat”, chiar împăratul Imperiului roman, care avea putere de decizie în zona unde se răspândise creștinismul.

Împăratul Constantin a devenit „Pontifex maximus” peste clerul corupt și astfel a apărut decretul când s-a instituit Ziua Soarelui (Dies Solis) ca „zi sfântă de sărbătoare” la 7 Martie 321. Această zi a fost sărbătorită și până atunci de romani, însă acum devenea „oficială” și pentru creștini. Compromisul avusese loc în urmă cu mai bine de o sută de ani, când sub motivul „evangelizării păgânilor” se țineau ambele zile de odihnă!

Denumirea de „Ziua Domnului”, pentru prima zi a săptămânii a apărut abia în anul 386 (Sinodul de la Aquileia). Vechea denumire mai este și astăzi în limbile saxonice: Sunday, Sontag.

„Cornul cel mic” din Daniel 7:25 a crescut și „**S-a încumetat să schimbe vremea Sărbătorilor și Legea.**” (trad. ortodoxă). Acum vedem, după multe generații unde s-a ajuns. Cum să spui unui om că Sâmbăta este ziua de odihnă, când el știe altceva din moși-strămoși? Când în biserica lui s-au făcut semne și minuni, tu îi vorbești despre Sabat? Dar oare aceste stări vin pentru că se ține o anumită zi sau mai degrabă pentru că bunătatea Domnului este mare față de toți? Nu doar bucuriile amintite sunt criteriu de păstrare a mântuirii, ci a sta în voia Tatălui! (Matei 7:21-23)

Și eu am trăit momente când vedeam la Adunare pe cei ce cântau cu lacrimi de bucurie, unii bolnavi căpătau vindecare, iar sufletul amărât primea înviore. „Aleluia” și „Slăvit să fie Domnul” nu erau rarități. Oamenii aceia erau adunați Sâmbăta.

O parte dintre ei, plini de Duhul Sfânt, au avut și mai au descoperiri dumnezeiești cu privire la Ziua Domnului (câteva le voi arăta în capitolul următor).

Apostolii nu erau „căzuți din har” când țineau această zi, mult timp după înălțarea Domnului la cer! Probabil că primul misionar creștin de pe teritoriul României a fost apostolul Andrei, care a ținut această zi împreună cu ceilalți apostoli și Învățătorul lor.

Se afirmă că Sabatul a fost dat pentru evrei, dar Adam nu a fost evreu. Primul evreu menționat în Biblie mult mai târziu, a fost Avraam! (Genesa 14:13)

Există oare un Dumnezeu pentru evrei și altul pentru noi? Isus a dăruit zidul ca să facă din „cei doi” una, iar noi îl rezidim? (Efeseni 2:14). El a dat la o parte poruncile de interdicție ce făceau pe celelalte națiuni să stea deoparte de poporul ales, ca să putem avea și noi același statut ca și ei! (Fapte 10:28)

Despre Locașul de închinare din Noul Ierusalim ni se spune: „poarta...se va deschide în ziua Sabatului...”. (Ezechel 46:1)

„În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul”. (Isaia 66:23)

Acest lucru este valabil pentru cei ce se regăsesc în pasajul următor: „Și pe străinii care se vor alipi de Domnul ca să-i slujească, și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, și vor stăruii în Legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune...”. (Isaia 56:6,7)

Dacă poruncile drepte și veșnice din trecut, făceau viu pe cel ce le împlinește (Deuteronom 4:1, Neemia 9:29) acum, aceleași porunci ar putea avea efect inversat? Aceste porunci care altădată făceau bine, dar care călcate aduceau moartea (și pentru această vină a noastră a trebuit să moară Mesia) acum, după ce El a plătit marele preț prin Sfântă Jertfa Sa, avem oare libertatea de a le călca pentru „ca să se înmulțească harul”? (Romani 6:1)

De fapt aceasta este tactica lui Lucifer, care se folosește de unele versete, răstălmăcindu-le. Dacă nu este bună porunca a patra, atunci de ce ar fi bună a treia? Și astfel „credincioșii” folosesc Numele Celui Sfânt în glume și discuții inutile... Făcându-se confuzie între legea vremelnică și cea veșnică, se ajunge la haos. Atenție, unde nu este Lege, este fărădelege care ne scoate afară din Împărăție! (Matei 7:22,23)

Nu mă deranjează că unii merg într-o altă zi la rugăciune, căci în fiecare zi ar trebui să ne rugăm mai mult (Fapte 2:46).

Însă... pentru a merge în acea zi la biserică, se fac toate treburile înainte cu o zi, adică Sâmbăta. Sabatul nu este o zi oarecare, Domnul acestei sărbători este chiar Isus. Pavel a călcat pe urmele Lui (Fapte 17:2). Noi pe urmele cui călcăm? Avem o mare răspundere chiar și pentru copiii noștri!

În credință nu se glumește

Oamenii serioși nu glumesc cu expresii de felul: „mai știu eu care-i ziua a șaptea?”. Dacă n-o acceptăm pe cea deja arătată, să numărăm băbește. Ziua întâi este duminica, atunci când a înviat Isus Hristos (Marcu 16:9), dar care nu este menționată nicăieri ca zi de odihnă (învierea o prăznuim la Paște). Care este deci ziua a șaptea? Sâmbăta este sfințită și binecuvântată de Creatorul (Genesa 2:3) și **ce binecuvintează El rămâne binecuvântat în veci!** (1Cronici 17:27). Este straniu că majoritatea românilor știu că duminica este ziua a șaptea și nu acceptă ceva „necunoscut”.

Ne temem că ne vor părăsi prietenii și rudele sau părinții ne vor spune că îi facem de rușine? (Matei 10:37). **Asumarea adevărului implică și sacrificii!** (Fapte 14:22).

Altă sperietoare sună așa: „Oare să mă alipesc de niște oameni care nu merg în rând cu lumea?” M-aș bucura ca respectul pentru acest adevăr să fie chiar în biserica pe care o frecventează fiecare. Nu ne împiedică nimeni să cercetăm cu atenție Scripturile, căutând calea cea bună. (Isaia 2:2,3)

Lipsa timpului, este un motiv des pomenit pentru nerespectarea Sabatului, dar găsim timp suficient pentru tot felul de lucruri fără importanță!

Auzim ades spunându-se: „Sabatul este un lucru greu, pe care nu l-au putut ține nici cei din vechime”! Oare ar cere Tatăl, copiilor Săi un lucru peste puterile lor?

„O povară!” așa mi-a spus odată un bătrân slujitor de altă confesiune. Într-un Sabat, când mergeam cu familia spre Casa de rugăciune, l-am văzut trăgând din greu de un căruț plin cu cărămizi. M-am întrebat: „pentru cine era povară... pentru noi, care mergeam bucuroși să-L laudăm pe Salvatorul - Cel ce ne-a oferit mântuirea în dar, sau pentru el?” Pentru că era prea greu de ținut această zi i-a pedepsit Stăpânul pe israeliți și chiar a îngăduit să fie duși în robie pentru „*ca fara să-și țină Sabatele ei...*” (2Cronici 36:21), sau pentru că era o oportunitate dăruită lor, însă din nepăsare au neglijat-o?

Părinții noștri au fost persecutați, unii fiind aruncați la închisoare pentru credința lor, iar eu în libertatea aceasta să spun că e greu? Să doresc cu adevărat să împlinesc porunca Sa și El să nu mă ajute?

În urmă cu peste treizeci de ani, lucram la Tipografia din Deva. Îmi doream să plec de acolo pentru că nu aveam liber la Sărbătorile Domnului. Într-o zi am mers la unchiul meu la serviciu și când am văzut ce condiții bune erau acolo, el având liber când voia, l-am întrebat dacă nu aş putea să am și eu un serviciu ca acesta. Mi-a recomandat să merg la director, iar acesta mi-a spus: „Am tot respectul pentru unchiul tău, dar un astfel de loc de muncă nu se eliberează în grabă și chiar dacă ar fi, altcineva are cererea făcută de doi ani!” Am plecat trist, dar când ușa în urma mea era aproape închisă, șeful a strigat: „Auzi băiete, fă o cerere, că poate se întâmplă o minune!” Dumnezeu a vorbit prin gura lui: după două săptămâni, eram la noul loc de muncă!

Libertatea de a decide

Pe vremea apostolilor, credincioșii evrei și neamurile erau împreună, iar duhovnicește stăteau bine. Se întâlneau săptămânal Sâmbăta la Casa de rugăciune și ocazional în alte zile. Apostolii și alți ucenici consacrați posteau și se rugau zilnic pentru că aveau un singur scop: propovăduirea Evangheliei.

Rezultatul s-a văzut: au cucerit lumea întregă cu mesajul lor despre Împărăția cerurilor. Majoritatea evreilor mesianici de atunci și de acum și puțini dintre creștini au ca zi de sărbătoare Sâmbăta, iar celelalte confesiuni, o altă zi. Vă mărturisesc că nu sunt un dușman al celor ce fac lucrul acesta. Mulți îl fac cu sinceritate și curăție de inimă. Iată ce mi-a spus un om cu multă experiență duhovnicească: „Dacă tot mergi la Casa de rugăciune, mergi după Cuvânt ca să ai o deplină răsplată!” Dumnezeu este mărinos, răsplătește chiar și modestul pahar cu apă, dar are o pretenție: „*Fiule dă-mi inima ta...*” (Proverbe 23:26).

Legea Domnului este în inima Fiului, iar inima noastră ar trebui să fie ca a Lui! (Psalm 40:8)

Apostolul Iuda a simțit că lucrurile începeau să aibă derapaje și s-a văzut nevoit (era o problemă urgentă) să scrie „... *vă îndemn să vă luptați pentru credința sfinților care a fost dată odată pentru totdeauna.*” (Iuda 3). Calea credinței a rămas neschimbată de la început și va rămâne așa până în veșnicie.

Mulți din slujitorii de la altare știu aceste lucruri, dar se tem să le spună ca să nu bulverseze poporul. Dar oare tăcând facem noi dreptate? (Psalm 58:1). Adevărul este așa de clar iar noi ne hrănim cu „deduceri”? Vrem să facem pe oameni „fericiți” dar la urmă pot avea soarta fecioarelor neînțelepte. Sabatul este atât de important încât Dumnezeu a ținut să-l scrie cu „*degetul Său*”, în cadrul celor zece porunci. Adevărul ne face liberi. (Ioan 8:32)

Câteva versete folosite abuziv împotriva Sabatului:

1) „Unul socotește o zi mai presus decât alta...”

(Romani 14:5,6). Contextul acesta nu are nici o legătură cu ziua de odihnă, ci se referă la obiceiul unora care considerau că postul nu putea fi ținut decât în anumite zile ale săptămânii.

2) „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la... o zi de Sabat”

(Coloseni 2:16). Să calc Sabatul pentru ca să nu mă judece cei ce nu-l țin? Atunci Pavel de ce l-a ținut? (Fapte 16:13). Mai degrabă răspunsul este: Trăiește-ți viața în sfințenie, pentru ca nu cumva să spună cineva că tu ții degeaba această zi!

3) „În ziua dintâi a săptămânii eram adunați...” (Fapte 20:7).

Erau adunați acolo din timpul Sabatului, dar șederea lor s-a prelungit, iar după apusul soarelui era deja ziua întâi a săptămânii. De citit Biblia București 1688, de Șerban Cantacuzino, Biblia de la Blaj 1795 sau Biblia Ortodoxă din 1914, unde scrie: „într-una din sâmbete ne-am adunat...” !!

4) „În ziua Domnului eram în Duhul”(Apocalipsa 1:10). Ziua

Domnului este aceea pe care a sfințit-o El: „Să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă... Sabatul.” (Isaia 58:13)

5) „Rămâne o odihnă ca cea de Sabat...” (Evrei 4:9). Odihna

despre care se vorbește în acest capitol începe cu ziua când ne întoarcem la Domnul și este asemănată cu „odihna” în care trebuia Iosua (nu Moise) să ducă poporul ales în Țara promisă. (Iosua 1:15, Deuteronom 12:10). Termenul de comparație cel mai potrivit pentru această „odihnă” este chiar Sabatul care nu este desființat aici, ci i se arată importanța. „Deci dar rămâne încă repaus de Sâmbătă pentru poporul lui Dumnezeu.” (Trad. Nițulescu 1911)

Mai sunt alte versete folosite ca „argumente” pentru a pune în umbră porunca a patra. Scopul meu nu este de a le demonta pe toate acestea, ci mi-aș dori ca în fiecare dintre noi, Duhul lui Dumnezeu să lucreze după sfântă voia Sa. Să nu sortăm poruncile Domnului după părerile noastre și să nu fim printre acei care... „și-au pus semnele lor, drept semne”! (Psalm 74:4)

Înlăturarea zilei a șaptea ca zi de odihnă poate avea drept rezultat îndepărtarea de Creator. Pe fondul acesta și-a adus „contribuția” și Darwin cu teoria lui ...evoluționistă!

Dacă respectăm și porunca a patra, aflăm una dintre cheile spre multele binecuvântări pregătite pentru noi. (citiți, vă rog Levetic 26:2-13). Nimeni nu poate să ne oprească în a le obține, decât o inimă împărțită.

„Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna sau într-o zi de Sabat.” (Matei 24:20). Aici, Domnul Isus le vorbea ucenicilor despre prigoana ce urma să vină după plecarea Sa. El nu voia să fie evitată încercarea credinței lor, ci ei să nu fie cu bagajele în spate chiar în ziua când trebuia slăvit Tatăl în Locașul de închinare. Acest verset este o dovadă clară a continuității zilei de odihnă după înălțarea Sa.

Porunca a patra din Decalog este oare mai importantă decât celelalte? Toate poruncile sunt la fel de importante. Domnul Isus le-a rezumat la două (iubirea față de Dumnezeu și față de semenii), dar cele zece există intacte în interiorul lor.

„...ce am câștigat dacă am păzit poruncile Lui...? Este întrebarea la care Biblia dă un simplu, dar elocvent răspuns:

„Ei vor fi ai Mei, zice Domnul oștirilor, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei...” (Maleahi 3: 14-18)

Concluzie

În afară de porunca a doua, care are și ea interpretări diferite în cercurile creștine, a mai rămas doar porunca a patra, care uneori este văzută contradictoriu. Celelalte opt, sunt agreate în toate comunitățile, fiind mulți credincioși sinceri, care pun mare accent pe respectarea lor din iubire față de Cel ce le-a dat.

Câteodată, apare însă un lucru ciudat: unele persoane care se raportează corect la poruncile Domnului, spunând că iubesc Legea Sa, când vine vorba despre porunca a patra, dintr-o dată... „legea nu mai este bună”! În Noul Legământ ni se spune:

„...cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate.” (Iacov 2:10)

Isaia, „evangelistul” cel mai proeminent al Vechiului Legământ, în capitolul 53, descrie cu mare acuratețe și sensibilitate duhovnicească, suferințele Domnului Isus, prin care El, cu o iubire de nedescris, ne-a dăruit mântuirea. Dar cartea nu se termină aici, urmând alte fragmente cu legătură între ele. Capitolul 54 vorbește despre „fericirea care așteaptă pe Israel”, apogeul fiind atins când ei îl vor primi pe adevăratul Mesia. Capitolul 55: „toate popoarele chemate”. Aici ne regăsim și noi și suntem sfătuiți: **„căutați pe Domnul câtă vreme se poate găsi...”**.

În acest context, vă rog citiți cu mare atenție și capitolul 56, cu recomandările Domnului pentru „*orice om*” și pentru „*străini*” (Efeseni 2:19,20). Aceștia, adică noi, suntem chemați să ne alăturăm poporului Său, iar strângerea o va face chiar El. În acest capitol veți întâlni de trei ori expresia **„...așa vorbește Domnul”**, deci este foarte important!

„Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău...” (Eclesiastul 12:1)

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28)

Pe lângă lucrurile pe care le-am amintit până acum, doar câteva mai spun în concluzie, cu privire la ziua de odihnă biblică:

1. Cel ce a fost cu adevărat eliberat din robia păcatului, va respecta Sabatul cu bucurie și iubire aparte față de Creatorul și Răscumpărătorul lui, datorită îndreptăririi primită prin credința în Domnul Isus. (Romani 2:13)

2. Cei sfințiți prin sângele lui Mesia (Evrei 13:12) și prin Duhul Sfânt (1 Tesaloniceni 5:23), vor putea sfinți această zi, ca popor al Său. Cei ce sunt călăuziți de Mângâietorul, sunt călăuziți în tot adevărul. (Ioan 16:13). Răscumpărării nu doar încetează munca fizică în această zi, ci au parte de odihnă spirituală prin iubire, bucurie, pace, iertare, comuniune sfântă cu Mântuitorul.

3. Sabatul (ziua a șaptea) este un memorial veșnic al Creațiunii. (Exod 20:11,12; 31:17)

4. Răspuns al iubirii noastre față de Salvatorul. Acela care Îl iubește cu adevărat, va respecta și ziua Sa, deoarece „iubirea este împlinirea Legii.” (Matei 22:36,37; Ioan 14:15)

5. Ziua celei mai plăcute comuniuni cu Prințul păcii. Ziua cercetării atente în lumina Cuvântului Său, constatarea dacă creștem în cele spirituale. Fără Hristos, această zi este apăsătoare, dar prin El, va fi o zi de scumpă și binecuvântată odihnă.

6. Semn al loialității noastre față de Preaînaltul. Știm și credem că mântuirea este darul lui Dumnezeu prin credința în Domnul Isus, însă acceptarea acestui minunat cadou se dovedește în mod practic prin ascultare de toate poruncile divine. (Romani 3:31; 8:4; Apocalipsa 14:12)

7. Prin credință, luăm contact cu fericirea veșnică din Împărăția lui Dumnezeu. (Isaia 66:22,23). Pe Noul Pământ, împreună cu cei mântuiți, vor fi aceia care astăzi împlinesc voia Domnului. Așteptând cu dor să revină Domnul Isus în toată slava Sa, pentru a fi în veșnicie cu El, iubirea noastră va crește mereu!

7. Mărturia străbunilor

„Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor...” (Psalmul 78:3,4)

Înțelegând corect valoarea versetului 160 din Psalmul 119 **„Temelia Cuvântului Tău este adevărul și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice”** înaintașii noștri au considerat ca un mare har, onoarea de a fi printre cei ce păzesc poruncile divine. Punându-le în aplicare, împotriva curentului vremii, au rămas statornici în hotărârea lor, știind că... **„Domnul și-a așezat învățăturile Sale pentru totdeauna”**. (Psalmul 119:152)

Sunt multe nume de credincioși din țară sau din zona noastră care au primit cu drag toată învățătura oferită de Domnul Isus. (Ioan 7:16,17). Mă voi limita să amintesc doar pe câțiva din orașul nostru, care au zidit cu credincioșie pe temelii străbune (Efeseni 2:20), iar apoi au plecat la cele veșnice, cu simțul datoriei împlinite:

- IOSIF NICA, prooroc cu o deosebită ținută morală, a respectat cu scumpătate și ziua de odihnă biblică. Mai târziu, ginerele lui, MILENTIE CRIȘAN (din a cărui familie numeroasă, unii au ajuns la un înalt nivel de slujire), i-a urmat exemplul. Acesta ne-a mângâiat sufletul prin predicile simple, dar duhovnicești. Nu mai este printre noi, însă odată a venit la Casa de rugăciune o persoană de altă confesiune și ne-a povestit despre un vis pe care l-a avut cu acest om deosebit: Un tren pleca din gară, iar de la ușa ultimului vagon, fratele Crișan a mai apucat să-i spună celui în cauză: „Nu uita să ții Sabatul!”

- Pe ANDREI MOZA l-am cunoscut în căsuța lui modestă de pe deal. Auzisem despre el, dar când l-am vizitat într-o Sâmbătă, am simțit că nu doar el, ci toată casa era plină de Duhul Sfânt. Domnul i-a descoperit personal „ca să se odihnească după lege”! (Luca 23:56)
- SOLOMON ANA, din familia căruia au ajuns să fie și slujitori mesianici.
- IOAN ISPAS (unul dintre fiii lui este păstor într-o biserică din zonă).
- VASILE BOITA, slujitor evanghelic, a avut o înștiințare prin vis, în care un înger ținea degetul pe următorul text din Biblie: *„Să nu carecumva să nu țineti Sabatele mele, căci acesta va fi între Mine și voi și urmașii voștri un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc”* (Exod 31:13). Chiar în ziua următoare, un mesager al Domnului, de pe valea Mureșului (Huplea din Ilteu) a fost trimis la el, fără să-l fi cunoscut, pentru a-i spune: „ce ți-a arătat Dumnezeu astănoapte, să pui grabnic în aplicare!”
- Voi mai enumera doar pe câțiva, a căror amintire rămâne binecuvântată: DAMASCHIN CARPENE, TOADER POPOVICI, NESU MARIȘ, GRIGORE CRISTE, GINU MOȚ, VIOREL GAG.
- Au fost și femei deosebite: NELI GAG, CANA FLORICA și MARIANA, IULIA DRONCA, MARIA CARPENE, MARICICA BÂLC, IULI „de lângă vale”, în a cărei căsuță mică se adunau credincioșii la rugăciune, feriți de privirile agere ale Securității.
- Nu pot s-o uit pe IRINA LAZĂR, bunica soției mele, femeie deosebită, care a fost înștiințată de Domnul „ca să țină toate poruncile”. A fost prima în zonă care nu s-a rușinat să țină Sabatul. Dumnezeu i-a onorat loialitatea și într-o scurtă perioadă, alte câteva persoane i s-au alăturat.

- Chiar dacă nu este din zona noastră, voi pomeni și de IOAN DĂNILĂ din Bocșa, nu demult plecat dintre noi, un bătrân și experimentat slujitor, care a postit trei zile neîntrerupt pentru ca Domnul să-i răspundă care este adevărata zi de odihnă săptămânală. Dumnezeu i-a răspuns prin viu grai: „**Isaia 58:13**”.

Vă recomand să citiți și cartea „Prețul uitării”, în care evanghelistul TIBERIU FOSZTO, din Ocna Mureș, descrie experiența lui și a soției cu privire la acest subiect.

Sunt prin toate bisericile, păstori și mulți credincioși, care au făcut un pas important, tratând cu seriozitate și porunca a patra, iar prin ei, Dumnezeu aduce lumina în multe comunități. Lucrarea Domnului nu poate fi oprită de oameni.

Frumusețea Sabatului nu stă în teorii. Această zi specială este prilejul minunat în care desăvârșitul Creator, ne sfințește pe noi în Adunare, iar noi Îl slăvim prin laudele noastre și ascultare de Cuvântul Său. „Când se lasă umbra serii” vineri la apus, începe Sabatul biblic, acesta încheindu-se după 24 de ore. (Levitic 23:32 Marcu 1:32 Genesa 1:5,8,13)

Acceptarea celor zece porunci, între care se află și respectarea Sabatului (aici fiind reprezentantul tuturor Sărbătorilor Domnului) este prilejul pentru a ne arăta respectul pentru Cel ce ne-a mântuit. Acesta nu este în afara „legii Duhului de viață în Hristos Isus” (Romani 8:2), ci intră în componența ei.

Cuvintele scrise odinioară de Mâna Divină pe muntele Sinai și cele scrise mai târziu pe nisip de Domnul Isus, probabil că au fost aceleași. (Ioan 8:6b)

Domnul arăta pârâșilor unei femei păcătoase, că nici ei nu stăteau mai bine dacă s-ar fi raportat corect la aceste sfinte porunci, ce au ajuns intacte până la noi, având valoare universală!

Pe coperta acestei cărți, puteți vedea o imagine din Casa noastră de rugăciune. Lângă amvon, pe perete, sunt cele zece porunci în originalul ebraic, gravate pe o placă de marmură. Nu la întâmplare au ajuns acolo...

Demult, în Sebiș a fost o importantă comunitate evreiască. În timpul celui de-al doilea război mondial, mulți dintre ei au fost trimiși în lagăre, iar unii nu s-au mai întors. Alții au fost etichetați de regimul comunist drept capitaliști (erau avocați, medici, comercianți) așa că au fost nevoiți să plece. Sinagoga lor, care se afla lângă râu, vis-a-vis de autogară a început să se degradeze și a fost vândută. Noul proprietar a demolat-o.

Bunica soției mele a avut o înștiințare de la Domnul ca să meargă la acea persoană și să-i ceară „tablele cu poruncile”. Când a intrat în curtea lui, le-a văzut puse deoparte pentru a fi suport la o masă. L-a rugat să i le dea, însă a fost refuzată. Mergând tristă spre casă, Domnul i-a vorbit din nou: „du-te înapoi și le cumpără!” S-a întors și după insistențe a acceptat să i le vândă cu un preț mare.

„Când le-am adus acasă, le-am pus pe noptiera cea mai bună, ne-am rugat și eram tare fericiți. Din ziua aceea, Dumnezeu a binecuvântat munca noastră, iar tâmplăria, albinele, treburile casei mergeau ca pe roate”, povestea bunica Irina.

Iar eu, când am venit din Hunedoara, în urmă cu peste treizeci de ani, am făcut următoarea rugăciune: „Doamne, dacă ne vei ajuta să construim o Casă de rugăciune, aceste porunci vor fi așezate în locul de cinste.” Prealnaltul, lăudat fie Numele Său, ne-a ascultat, dar a făcut și mai mult: le-a „săpat” pe tăblița inimii noastre prin Duhul Sfânt. (Evrei 10:15,16)

8. Cei ce „ au înfierea...”

„Dar Dumnezeu... i-a zis: „Ferește-te să spui o vorbă rea lui Iacov.” (Genesa 31:24)

Lucruri care pe noi ne frământă, ne dezbină și ne distanțează uneori, nu existau și n-ar fi bănuț cinea că ar putea să apară pe vremea apostolilor. Puțini au fost cei care înștiințați de Duhul Sfânt, au spus-o: „Știu bine că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma;...care vor învăța lucruri stricăcioase...” (Fapte 20:29,30).

„Creștinismul” zilelor noastre este rezultatul evoluției (sau involuției) din ultimii aproximativ o mie opt sute de ani. În acest timp au dispărut imperii, au apărut țări noi, au fost războaie devastatoare cu pierderi imense de vieți omenești și bunuri. Unele popoare au fost subjugate și aduse la „sapă de lemn”. Au existat sclavi și nu puțini, până în urmă cu vreun secol. (Cel care a desființat sclavia în S.U.A. a fost președintele de atunci, evreul Abraham Lincoln!)

Ierusalimul, capitala evreilor, locul de întâlnire al reprezentanților acestei națiuni, în special cu ocazia Sărbătorilor, a fost râvnit, atacat, cucerit, dărâmat, reconstruit de mai multe ori. La 9 Av, ziua cea mai neagră din calendarul ebraic, au fost mari nenorociri de-a lungul existenței lor, cele mai cunoscute fiind distrugerea primului și celui de-al doilea Templu. Cei care au scăpat de la acest măcel, au fost împrăștiați printre națiuni.

Au încercat să supraviețuiască în condiții de adversitate și rareori au fost prețuiți pentru valoarea lor. Dacă în țara în care se așezau vremelnic, bântuia ciurma sau era vreo catastrofă naturală, evreii erau...„vinovații”! Dacă economia era în declin, tot ei erau pedepsiți.

Nu-mi ies din minte imaginile pe care le-am văzut la Muzeul Holocaustului din Ierusalim. Una dintre ele, îl arăta pe un bătrân

slab, cu o traistă în mână, iar sub brațul celălalt avea... Cartea! Era târât spre Auschwitz... Sau tatăl împușcat pentru că s-a așezat în fața criminalului care și-ar fi descărcat arma într-un copil...

Ori, o mamă fugind desculță prin zăpadă cu un copilăș în brațe și cu altul pe care îl ținea de mână... Amintiri cutremurătoare!

Și toate acestea, după Inchiziție și alte episoade crunte prin care a trecut acest popor. Chiar și în țara noastră, au fost câteva pogromuri (Iași, București).

Ați putea zice: „și-au făcut-o cu mâna lor, l-au omorât pe Hristos!” Acest lucru îl spun doar cei ce nu cunosc Biblia.

Iată ce mărturisește apostolul neamurilor despre acest popor, atât de mult blamat și în zilele noastre: „...ei au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele, patriarhii și din ei a ieșit, după trup Hristosul.” (Romani 9:4,5). Cele descrise mai sus le-au avut și le mai au, pentru că Dumnezeu nu i-a lepădat (Romani 11:1). „Lepădarea” lor din Romani 11:15 se referă la faptul că o parte din evrei nu au crezut în Domnul Isus ca Fiul lui Dumnezeu, adică s-au „lepădat” de El (Fapte 3:14).

„Alunecarea lor” pentru un timp, este o mare „bogăție pentru neamuri”, iar „înțoarcerea lor” se petrece sub ochii noștri. (Romani 11: 11,12). Cuvântul Vieții ne arată că noi, cu păcatele noastre, suntem cei ce l-au condamnat pe Domnul Isus să moară la Golgota! (Isaia 53: 5,6; 1Corinteni 15:3).

Evreii care nu l-au ascultat suficient pe Dumnezeu, au fost pedepsiți pentru aceasta. Câteodată mai mult decât meritau... „Vorbiți bine Ierusalimului, ... căci a primit din mâna Domnului de două ori cât toate păcatele lui!” (Isaia 40:2). În cel de-al doilea război mondial, printre cele șaiszeci de milioane de victime, au fost și șase milioane de evrei nevinovați, un milion și jumătate dintre aceștia, fiind copii. Mergeți la Yad Vashem, intrați în Galeria copiilor (Uziel) și veți afla prin ce tragedii a trecut acest popor. De acolo și tiranul iese plângând!

Pe unde au ajuns, evreii au stârnit invidia multora pentru că au fost inventivi și ura altora pentru că nu au acceptat să moară la comandă. Oamenii aceștia, cu toate că au trăit o tragedie când au fost alungați din țara lor (după ce li s-a luat tot !), risipiți printre națiuni, au încercat să se adapteze noilor realități și prin înțelepciunea lor au contribuit la progresul multor popoare (aproximativ o cincime din premiile Nobel le-au luat ei!).

Pretutindeni pe unde au poposit, nu au uitat un lucru: Locașul de închinare - Sinagoga, locul unde ei și copiii lor erau împreună la Sărbători. Nesocotiseră în trecut aceste zile speciale, iar acum nu mai voiau să repete greșeala, chiar dacă se adunau în condiții mult mai grele.

Întotdeauna, au avut expresia aspirației spre izbăvirea mesianică și cel puțin de două ori pe an, se salutau astfel: „La anul, la Ierusalim!”. Visau la Ierusalimul rezidit și chiar dacă au trecut multe generații, nu și-au pierdut nădejdea. Imnul lor „HaTikva - Speranța” le-a fost crez, iar minunea s-a petrecut sub ochii noștri. Profeția din Ezechel 37 este în derulare.

Întoarcerea evreilor în patria lor, este în trei faze:

1. „Un viuet, o mișcare și oasele s-au apropiat unele de altele”. (Ezechel 37:7). Aceasta simbolizează apariția sionismului, prin anul 1870. Apoi, după primul război mondial, mulți evrei s-au întors în Țara strămoșilor lor.

2. „oasele adunate, primesc nervi, carne și piele”. (vers.8) Aceasta simbolizează întemeierea (renașterea) statului Israel în anul 1948 de la adevăratul „Adam”- Isus Hristos, ca o minune despre care au aflat istoricii calculând data nașterii lui Avraam, primul evreu, aproximativ în aceeași perioadă de la primul Adam!

În anul 1967, Ierusalimul de est a fost recucerit, iar în 1982, Orașul reîntregit a fost declarat „Capitala veșnică” a Israelului!

3. „...a intrat duhul în ei și au înviat...” (vers.10). Suntem aproape de împlinirea acestei faze. Tot mai mulți evrei se întorc la credința stăbunilor. Israelul va primi „duh” atunci când îl vor

recunoaște pe Mesia. (Romani 11:15). Scriptura amintește despre „*plinătatea întoarcerii lor*” (Romani 11:12). Dacă în urmă cu cincizeci de ani erau în Israel mai puțin de cinci sute de evrei declarați credincioși în Isus, acum sunt peste o sută de mii, iar la nivel mondial, jumătate de milion. Nu există oraș important în Israel, unde să nu fie măcar o Sinagogă mesianică! Cei 144000 din Apocalipsa cap.7 vor fi din cele 12 seminții ale lui Israel!

„...și nu le voi mai ascunde Fața Mea, căci voi turna Duhul Meu peste casa lui Israel...” (Ezechel 39:29).

Este sugestiv ce scrie pe marea Menoră (sfeșnicul cu șapte brațe) aflată chiar în fața Parlamentului israelian: „*Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu - zice Domnul Oștirilor!*” (Zaharia 4:6).

Cum s-a ajuns la situația în care creștinii și evreii sunt în tabere diferite? La început, cei care aderaseră la mișcarea iudeo-creștină, erau în majoritate evrei. Ei aveau o oarecare reticență față de străini. Dar, cu timpul, proporția s-a schimbat în favoarea neamurilor, care au început să se fâlească față de măslinul în care fuseseră altoiți (Romani 11:18) și aveau rezerve față de rolul Israelului, în istoria mântuirii. A rămas însă o dilemă: ce se întâmplă cu promisiunile făcute de Adonai acestui popor? Nouă ne este mai ușor să înțelegem, pentru că multe s-au împlinit, dar cei din primele secole, au inventat o teorie conform căreia toate binecuvântările și promisiunile făcute în vechime poporului Israel, sunt transferate „noului Israel – Biserica”!?

Oare să fim invidioși pe Israel și să ne temem că Hristos și ucenicii Săi și-ar pierde ceva din gloria veșnică dacă am recunoaște promisiunile viitoare ale lui Israel? Când recunoaștem poziția poporului ales, adevărata măreție a trupului lui Hristos, se dezvăluie în frumusețea ei, prin unicitate.

Dacă zidul dintre „cei doi” a fost dărâmat (dat laoparte), este opera măreață a bunului Dumnezeu. Capul tuturor credincioșilor este evreul Isus (Yeshua = Dumnezeu mântuiește)!

Ne bucurăm când vedem cum Domnul lucrează cu Israelul, pentru că vedem cum se apropie propria noastră izbăvire. „*În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți din pricina părinților lor*”. (Romani 11:28)

Toate promisiunile Celui Sfânt, lăudat fie Numele Său, se vor duce la îndeplinire cu exactitate. „... *va veni un Răscumpărător pentru Sion*” (Isaia 59:20), „*și atunci tot Israelul va fi mântuit*”. (Romani 11:26)

De dragul Celui care a venit printre evrei și ne-a oferit și nouă salvarea, trebuie să iubim poporul evreu, rugându-ne și pentru ei.

Dacă ne lăsăm otrăviți de ziare, care aruncă noroi spre acest popor, ne vom pierde binecuvântarea: „*Îi voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta...*” (Genesa 12:3).

Chiar dacă este un popor cu multe greșeli, Cel Preaînalt nu anulează chemarea și alegerea Israelului:

„*Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeuul Tău; Domnul Dumnezeuul Tău te-a ales...*” (Deuteronom 7:6).

El a făcut cu acest popor un Legământ veșnic! (Isaia 61:8)

Pavel spune că se află în lanțuri din cauza „*nădejzii lui Israel*”, făcând referire la nădejdea lor mesianică. (Fapte 28:20). Când îi susținem pe ei, respectăm dorința lui Isus. (Matei 25:40). Să nu uităm că noi, împreună cu ei formăm poporul Său!

Nu știrile, ci Biblia trebuie să ne influențeze atitudinea față de poporul ales. Dacă Dumnezeu i-a promis ceva (Ezechel 36:15), atunci noi ne rugăm ca să se împlinească această făgăduință, pentru a avea și noi parte de ea.

Domnul să stea alături și de evreii care cred în Isus, ca să le dea curaj, putere deplină și siguranță în credință pentru a depune mărturie și mulți din compatrioții lor să-L recunoască pe Mesia.

Evreii din Israel și din diaspora, încep să înțeleagă că nu trebuie să se întoarcă doar în Sion, ci și la Dumnezeu, așteptând pe Domnul și instaurarea Împărăției.

De ce atâta ură și îndârjire împotriva Ierusalimului?
Se apropie sfârșitul și toate profețiile se vor împlini, cu toată împotrivirea celui rău. Iată câteva: „***Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!***” (Matei 23:39). Aceasta este una dintre cele mai cântate melodii în Israel! Tronul slavei lui Mesia, se va afla la Ierusalim, cetatea Marelui Împărat (Matei 25:31). Mesia va reveni pe Muntele Măslinilor (Zaharia 14:4,5) și va sta pe Muntele Sionului. (Apocalipsa 14:1)

Astăzi, națiunile pierd orice obiectivitate față de Ierusalim. Se apropie bătălia finală pentru acest oraș, când chiar Dumnezeu va interveni. (Ioel 3:1-4). Dar până atunci, noi trebuie să ne amintim că Dumnezeu a dat o singură credință adevărată! (Efeseni 4:5).

Când nu eram întorși la Domnul, eram „***fără drept de cetățenie în Israel***” (Efeseni 2:12), dar acum „***nu mai suntem nici străini, nici oaspeți***” (Efeseni 2:19,20).

Atunci când ne rugăm și pentru Israel, nu vom greși spunând „poporul nostru”. Prin aceasta se cunoaște că avem credința autentică, dacă se aseamănă cu a apostolilor, proorocilor și a lui Mesia. Salvarea omenirii, este prin Isus și prin El „***...mântuirea vine de la iudei.***” (Ioan 4:22b)

Astăzi, țara Israel, așa ciuntită cum este, se dezvoltă și pustia înflorește, cu toate că este înconjurată de dușmani. Chiar dacă se întâmplă ca pe vremea lui Neemia, când „***cu o mână lucrau, iar cu alta țineau arma***” (Neemia 4:17), se vede cum Dumnezeu îi binecuvintează. Sunt și astăzi milioane de „sambalați”, dar Cel AtotPuternic a pus o strajă zi și noapte ca să-i apere, iar la Zidul plângerii, credincioșii se roagă permanent să vină Mesia!

Să ne ferim de antisemitism, chiar dacă vom suferi pentru aceasta. Aici au căzut oameni importanți, printre care și Martin Luther, ale cărui scrieri le-a folosit Hitler împotriva evreilor!

În Roma antică, era un dicton: „calomniază în mod inteligent, până la urmă ceva se va prinde!” Calomnia prin repetare, lasă urme adânci și intră în mintea multora ca... „adevăr”.

Într-o seară călătoream cu trenul spre casă. Navetiști mulți și gălăgioși. Era campanie electorală. Când vine vorba despre politicieni, este ca la piață. Mulți au ajuns totuși la un consens: „toți politicienii răi, sunt... evrei!” Un călător beat, a spus: „Dacă ar mai fi trăit Hitler măcar trei luni, am fi scăpat de lichele...”

Informațiile de mai sus, le luaseră din ziarele de scandal, iar când le-am zis că apostolii și Isus au fost evrei, a ieșit zarvă mare. Vreo doi au spus că Isus a fost grec, unul bănuia că a fost palestinian... Pe ceilalți nici nu i-a interesat!

Iată strigătul justificat al Israelului către Domnul: „...**adu-ți aminte că port în sân ocară multor popoare...**” (Psalm 89:50)

Țara noastră, are și multe lucruri care ne fac să stăm cu fruntea sus. Oameni devotați, inteligenți, fac să se vorbească despre România cu stimă, pretutindeni. Alții, au luptat pentru binele neamului și au rămas printre eroii ce nu se uită.

Unul dintre locurile unde am fost mândru că sunt român a fost la Muzeul Holocaustului din Ierusalim, pe „aleea celor drepți”. Pe plăci mari din marmură, sunt gravate numele unor oameni cu suflet nobil, care au salvat evrei în timpul amenințării naziste. Erau câteva nume și din România și sunt convins că ar fi mai multe. Oameni cu inimă bună, și-au riscat viața salvând năpăstuiții care aveau „vina” de a fi evrei. Au rămas anonimi, până într-o zi când Împăratul Slavei îi va decora pe toți „drepții dintre popoare”. Ce este scris pe plăcile acelea rămâne mărturie peste veacuri. Există însă Cartea Vieții, unde sunt scrise numele și faptele celor mântuiți! (Apocalipsa 20:15)

Cel care are autoritatea de a nota în acea Carte este Părintele Veșnic. Ce scrie sau a scris El, nimeni nu mai poate șterge!

„Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu...” (Isaia 40:1)

„Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului!” (Psalm 122:6)

9. Spre „credința sfinților”

„Învată pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22:6)

Eram prin clasa a treia, în urmă cu peste cincizeci de ani. Copiii știu să se bucure și atunci când joacă fotbal cu o pungă plină cu zdrențe în loc de minge sau când se dau pe tobogan de pe cotețul vecinului, ori mănâncă din mers o felie de pâine înmuiată în apă, ca să nu cadă de pe ea cele câteva granule de zahăr!

Ce fericiți eram, fără nici o grijă. Ba, era una: în timp ce ne jucam pe stradă, tata ne mai strica buna dispoziție, chemându-ne acasă, pentru treburi mărunte sau... la rugăciune. Degeaba îl rugam să ne mai lase „măcar un minut”! Cu lacrimi în ochi, că ne-a chemat în casă „exact când era mai frumos”, priveam în urmă la ceilalți copii care rămâneau la joacă până târziu. Of, de câte ori mi-am zis: „Părinții mei sunt răi; Vecinul le lasă pe fete să se joace până seara. Ce bine era dacă ar fi fost ei părinții mei!”

Fiecare dintre noi zburdăm pe străzile vieții. „Vitrinele” de pe margini ne atrag privirile și greu rezistăm unor tentații, iar preocupările cotidiene își iau porția zdravănă din timpul nostru. Prea puțin timp ne rămâne pentru a asculta glasul Tatălui ce ne cheamă cu multă gingășie. Cu atâta timp risipit, tot am mai vrea să hoinărim „măcar un minut”!

Cine să mai aibă timp pentru a asculta rândunica de sub streșină sau să urmărească furnicuța care cară o firimitură mai mare decât ea sau să privească floarea soarelui ce se străduiește să stea cu obrajii îndreptați mereu spre soare, adierea vântului prin părul auriu al unei fetițe care cântă despre îngeri sau traseul unei albine care adună nectarul pentru mulți, fără să murure?

Citind Psalmul 65 am putea afla doar în trei minute, cât alții într-o viață întregă de alergare!

Când părinții mei îmi „porunceau” să vin acasă, acolo nu era loc de negociere, că imediat auzeam: „Ce-am zis, am zis!”

Să merg la școală, să mă asigur când trec strada, să nu fur, să nu mint, să fiu politicos, etc... era dorința lor de oameni responsabili de a-mi forma caracterul, pentru un viitor mai bun.

La sfârșitul săptămânii, era ziua specială, când toată familia mergea la Adunare. Până la Casa de rugăciune, micuță și parcă ascunsă de priviri curioase, părinții mergeau îngândurați, dar când ajungeam în mijlocul credincioșilor, totul era altfel, iar noi, cei trei frățiori eram fericiți, văzând în jurul nostru atâția oameni bucuroși! În mintea mea erau totuși întrebări de felul: „de ce îi urmărea Securitatea pe ai noștri, atâta timp cât nu făceau nimic rău?” sau „de ce nu suntem ca și ceilalți?”. Câteodată primeam răspunsuri greu de înțeles pentru o minte de copil. Unul, mi l-am adus aminte după mulți ani, când am pășit „pe cont propriu” pe calea credinței: „dacă vrei să mergi pe calea îngustă, vei avea multe piedici, însă ajuns cu bine la capăt, răsplata va fi mare!”

Era momentul când am intrat în apa botezului, condus de încercatul slujitor al Domnului, Ion Boier. Atunci am promis să-L urmez pe Dumnezeu și am avut o mare bucurie știind că Domnul Isus și-a dat viața și pentru mine.

Și cum să nu o spun, când în urmă cu vreo trei ani, făcând școala în București, departe de casă, într-un mediu toxic pentru corp și pentru suflet, am fost luat de valul lumii. Școala avea menirea să ne învețe lucruri bune, dar profesorii nu puteau să fie și paznici, așa că obiceiurile rele ale prietenilor le-am învățat ușor, pentru că se potriveau perfect pe firea mea zvăpăiată!

Când am venit acasă de la școală, eram de nerecunoscut. Mi-o amintesc pe biata mama; nici nu îndrăznea să-mi pomenească numele în rugăciune când eram de față. Au fost câteva rugăciuni fierbinți de-ale ei în „cămăruță” la care am asistat pe furiș.

Își spunea tot oful inimii, multele necazuri, iar unul dintre ele... eram chiar eu!

Felul cum mă descria înaintea Domnului în rugăciune... „căzut, îndepărtat, pierdut” , mă înfuria. Nu puteam suporta să se mai roage cineva pentru mine. Mă consideram ca și ceilalți, toți având păcate, dar cum n-am văzut pe niciunul „trăznit” pentru asta, probabil că o să scap și eu. Nu eram ateu. Sămânța pe care cei dragi mi-o sădiseră cândva în minte, era acolo, dar nu avea condiții de încolțire.

Însă, cum nici o rugăciune sinceră nu rămâne fără răspuns, când mama era la capătul puterilor, Dumnezeu a hotărât să intervină. Am trecut prin încercări care m-au puș pe gânduri și chiar dacă nu am fost „trăznit”, se auzeau tot mai des „tunete”!

Tot în timpul acesta, mi-am adus aminte cum odinioară m-a scăpat Domnul de sub roțile trenului în mers sau cum am fost salvat de la înec, din apa foarte adâncă a lacului Cinciș, când nu știam să înot și aproape îmi pierdusem cunoștința...

La fel, pe la cinci ani, fiind la țară la bunici, vara pe drum cu alți copii... Deodată s-a auzit un duruit puternic, veneau cai speriați de la câmp, alergând într-un galop incredibil. Când i-au văzut că vin într-un nor imens de praf, toți au fugit să se adăpostescă. Eu m-am împiedicat chiar în mijlocul drumului, iar în câteva clipe vreo douăzeci de cai, cu nor cu tot, au trecut peste mine. Dintr-o curte s-a auzit o femeie strigând: „băiatul sigur este mort!”. După ce s-a împrăștiat praful, eu eram „ghem” în mijlocul drumului. Nici un os nu mi-a fost atins!

Dar tot neastâmpărat am rămas. Așa eram de îndărătnic, încât uneori nu veneam acasă nici noaptea. Dormeam pe sub lemne, prin poduri părăsite sau prin copaci. Pe la vreo șapte ani, m-am îmbolnăvit de o boală nemaiauzită, despre care nici medicii nu știau prea multe. Eram aparent sănătos, dar de multe ori, noaptea visam același vis: mă vedeam dormind, se deshidea ușa la cameră, iar pe ea intra o plapumă mare de nu se mai termina.

Atunci, mă sufocam, mă trezeam speriat din somn și urlând ieșeam în fugă pe ușă. Fugeam până cădeam de oboseală.

Într-o zi, după ce am venit de la școală, ca niciodată, mi-a fost somn și m-am culcat. În timpul acesta a venit la noi unchiul Sandu, prezbiterul bisericii. Dintr-o dată, eu am sărit din pat urlând și am luat-o la fugă, fără ca ei să mă poată opri. Unchiul a întrebat-o pe mama ce se întâmplă cu mine, iar ea i-a povestit totul. El i-a spus: „De ce nu ne-ai zis și nouă? Oare Dumnezeu pe care-L slujim nu are leac pentru boala asta? Medicul specialist Isus Hristos, care a vindecat pe atâția, nu este același și azi?”

Au îngenunchiat și s-au rugat cu credință. Numai ei știu cum au stat de vorbă cu Domnul. Când m-am întors acasă, ei erau tot pe genunchi... cu lacrimi pe obraz. Știu însă un lucru foarte clar: **atunci am fost vindecat! Fie Numele Domnului lăudat!**

Așa că, atunci când eram în haine albe în apa botezului, împreună cu trei tinere care au făcut Legământ cu Domnul, iar pe malul pârâului Petac erau doar câteva persoane, printre care și mama, nu era o întâmplare. Ce frumoasă sărbătoare!

Îndemnul ce mi-a rămas în minte de la festivitatea aceea simplă a fost: „... *luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna!*” (Iuda 3)

La acest verset și la întreg capitolul, ucenicul Domnului ar fi putut spune: „CE AM SCRIS, AM SCRIS!” dar cel mai autorizat să zică acest lucru este Cel ce L-a inspirat!

I-am mulțumit Domnului pentru că mi-a dat harul să mă nasc într-o familie care mergea la o Comunitate unde se accepta tot adevărul biblic. Ni s-a spus să fim foarte atenți când citim Biblia. Când dăm peste expresii de felul: „*Așa vorbește Domnul*” sau „*Gura Domnului a vorbit*” sau „*Adevărat, adevărat vă spun*” să deschidem bine ochii și mintea pentru a prinde esențialul. Cel rău încearcă să producă diversiuni, modificând înțelesul Scripturilor!

Atunci erau avertismente, dar acum văd multe dintre acestea!

22 August 1976, una dintre multe zile când fanfara Cerului a răsunit pentru a anunța un eveniment important de pe Pământ:

Întoarcerea „fiului risipitor!”

10. „Cumpără adevărul...”

„...și nu-l vinde, înțelepciunea, învățătura
și priceperea.” (Proverbe 23:23)

Cititorule drag, poate ți-a trebuit multă răbdare pentru a parcurge paginile acestei cărți, iar acum, fiind la semaforul unei decizii, te întrebi justificat: „În Comunitatea acestor oameni, toate lucrurile descrise până aici sunt împlinite?”

Ar fi ideal, dar cu durere îți spun NU! Ne luptăm cu aceleași probleme și frământări ca și tine! Câteodată suntem ispitiți de meteahna extrem de riscantă a legalismului sau cea a liberalismului. Tu, care ai calități și trăiri deosebite de om credincios, poți fi sprijin pentru cei ce bat pasul pe loc. Ești în situația avantajoasă de „a-ți mai lipsi doar un lucru”? Dacă acest lucru este înțelegerea corectă a Sărbătorilor Domnului, El te invită să le cercetezi pentru a le înțelege valoarea, ca să fii fericit.

S-ar putea chiar tu să fii cel învrednicit de Dumnezeu ca să aduci suflul nou în aplicarea credinței autentice a Domnului Isus.

În dreptul fiecăruia dintre noi se află Scrisoarea Sa, iar câteodată, pentru a fi atenți, ni se spune apăsător de șase ori în trei versete consecutive: „*vă scriu*” sau „*v-am scris*”...

„V-am scris nu că n-ați cunoaște adevărul, ci pentru că îl cunoașteți și știți că nici o minciună nu vine din adevăr.”

(1 Ioan 2: 12,13,14, 21).

Ascunderea adevărului prin omisiune se numește minciună! Numai în dreptul adevărului clar și curat, Domnul poate spune: „**CE AM SCRIS, AM SCRIS!**”

Altfel, tot mâna Lui poate scrie: „...numărat, cântărit și împărțit!” (Daniel 5:25)

Probabil că nu ți-a fost ușor să citești mai mult ca oricând despre „legi și porunci”, dar am insistat asupra lor deoarece sunt ignorate de mulți. Am stăruit asupra Legilor drepte și veșnice ale lui Dumnezeu deoarece în acestea sunt cadrate și Sărbătorile Sale.

„...toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie...” (Psalmul 111:7,8; 148:5,6)

„Ferice de cei ce păzesc poruncile”!

Așa scrie la Apocalipsa 22:14 în Biblia ebraică, iar Domnul Isus a spus că astfel de prieteni își dorește (Ioan 15:14), menirea acestora fiind de a împărăți împreună! (Apocalipsa 22:5b)

Psalmistul, îndrăgostit de Cuvântul Vieții, a vrut să-l cunoască mai mult, rugându-se: „*Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale!*” (Psalmul 119:18).

Când vom aborda toate Sărbătorile Domnului, vom vedea că ele sunt cu adevărat minunate, asemenea Celui ce le-a dat!

Mântuirea este darul oferit de Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. Păstrarea acestei comori într-un vas de cinste se realizează prin ascultare. Apoi vine răsplata:

„Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22:12)

Pentru a fi fericiți, să ne rugăm pentru următoarele lucruri foarte importante: plăcerea de a citi, înțelepciunea de a asculta și puterea de a împlini sfaturile Domnului! (Apocalipsa 1:3)

cristea.yohanan57@gmail.com

cristea.ion57@yahoo.com

Telefon: 0752 671164

0724 804430

0787 737206

CUPRINS

Prefață.....	5
1. Făgăduințe așteptate.....	8
2. Împărăție de preoți?.....	14
3. Ce Am scris, Am scris!.....	18
4. Legea și (sau) Harul?.....	23
5. „Ferice de omul”.....	29
6. Îți mai aduci aminte?.....	31
7. Mărturia străbunilor.....	45
8. Cei ce „ <i>au înfierea</i> ”.....	49
9. Spre „credința sfinților”.....	56
10. „Cumpără adevărul”.....	61

Casa de rugăciune „Sion”

ION CRISTEA (Neluș, Yohanan) născut în anul 1957, este slujitor mesianic în orașul Sebiș, județul Arad din anul 1995.

Venit din Hunedoara, a descoperit aici mulți credincioși devotați și deschiși pentru un dialog constructiv, având prieteni din toate confesiunile religioase.

Este colaborator al revistei „Sunetul trâmbiței” și militează pentru apropierea oamenilor de creștinismul original, regăsit în viața apostolilor și continuat în toate secolele, de o minoritate fidelă tuturor principiilor arătate în Evanghelii.

Ce este o carte? Printre altele, un afiș care reprezintă gândirea despre lucrurile ce l-au fascinat pe scriitorul nebântuit de egoism, care ar vrea să spună celor ce trec pe acolo: „Oprîți-vă puțin din tumultul alergării. Acum ați mai ajuns la o oază!”

Privind cu atenție, veți observa că „tabloul” are (sau nu) o anumită valoare, însă verdictul final poate fi pus doar de o persoană curioasă, cu experiență și fără prejudecăți.

Tema principală a acestei cărți este: importanța SĂRBĂTORILOR BIBLICE, dintre care, pentru a nu fi prea greu, am analizat-o acum doar pe prima, în contextul Legii lui Dumnezeu din Vechiul și Noul Legământ.

Celelalte Sărbători vor fi descrise într-o viitoare carte.

Nădăjduiesc că acelor ce citesc cu interes Biblia, le va oferi posibilitatea contemplării asupra acestui subiect important.